

รายงานผลการวิจัย
เรื่อง

**การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทภาษาจีนของนักเรียนไทย
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล**

An Analysis of Common Errors in Chinese Preposition Usage by Thai High-School Students in
Bangkok and Nearby Areas

โดย

นางสาวแพรวา เพชรเชิดชู

มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์
รายงานการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากมหาวิทยาลัย
2552

ชื่อเรื่อง: การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทภาษาจีนของนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษา
ตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

ผู้วิจัย : แพรวา เพชรเชิดชู

สถาบัน : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

ปีที่พิมพ์ : พุทธศักราช 2553

สถานที่พิมพ์ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

แหล่งที่เก็บรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์ : ศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

จำนวนหน้างานวิจัย : 49 หน้า

ลิขสิทธิ์ : มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต

คำสำคัญ : คำบุพบท ภาษาจีน ข้อผิดพลาด

บทคัดย่อ

งานวิจัยชิ้นนี้มีวัตถุประสงค์อยู่ 2 ประการ คือ เพื่อให้ทราบถึงรูปแบบคำบุพบทที่ผู้เรียนชาวไทยใช้ในประโยค และเพื่อวิเคราะห์ลักษณะความผิดพลาดในการใช้คำบุพบทภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย โดยผู้เรียนมักจะใช้บุพบท 3 รูปแบบ ได้แก่ (1) วางบุพบทลึหน้าประโยค (2) วางบุพบทลึหน้ากริยา และ (3) วางบุพบทลึหลังกริยา ซึ่งในการเรียนการสอนจะเน้นการใช้บุพบทลึในแบบที่ 1 และแบบที่ 2 ส่วนการใช้ในแบบที่ 3 จะใช้กับกริยาบางชนิดและเป็นการใช้ตามรูปแบบภาษาไทย คำบุพบทที่ใช้ในงานวิจัยชิ้นนี้มีอยู่ทั้งสิ้น 7 คำ ได้แก่ 在(ที่)、从(จาก)、对(ต่อ)、往(มุ่ง,มุ่งสู่)、为(สำหรับ,ด้วย)、给(ให้)、跟(กับ) แบ่งได้เป็น 3 ประเภทตามตำแหน่งที่ตั้ง คือ

- 1) ตำแหน่งหน้าประโยค (PP+NP+VP) ได้แก่ 在(ที่)、从(จาก)、对(ต่อ)、往(มุ่ง,ไปทาง)、为(เพื่อ)
- 2) ตำแหน่งหน้ากริยา (NP+PP+VP) ซึ่งเป็นตำแหน่งปกติของคำบุพบททุกคำ ดังนั้นจึงปรากฏคำบุพบททุกคำ ได้แก่ 跟(กับ)
- 3) ตำแหน่งหลังกริยา (NP+VP+PP) ได้แก่ 给(ให้)、在(ที่)、往(มุ่ง,มุ่งสู่) การเรียนบุพบทลึแบบที่ 3 นี้ ตรงกับรูปแบบการเรียนบุพบทลึในภาษาไทย

โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยร้อยละรวมของการตอบผิดร้อยละ 51.46 ในจำนวนนี้แบ่งเป็นสาเหตุของความผิดพลาดได้ 2 ข้อ คือ สาเหตุจากอิทธิพลของภาษาแม่และสาเหตุจากการเรียนการสอนภาษาที่ 2 ทั้งนี้การตอบผิดที่มีสาเหตุจากการเรียนการสอนจะคิดเป็นค่าร้อยละเฉลี่ย 22.46 จากค่าเฉลี่ยของร้อยละการตอบผิดทั้งหมดมากกว่าสาเหตุจากอิทธิพลของภาษาแม่คิดเป็นค่าร้อยละเฉลี่ย 29 จากค่าเฉลี่ยของร้อยละการตอบผิดทั้งหมด คำว่า 给(ให้) และ 往(มุ่ง,มุ่งสู่) มีค่าคำตอบถูกเกินร้อยละ 50 ในขณะที่ร้อยละของการตอบผิดของคำว่า 从(จาก)、在(ที่)、跟(กับ)、และ 对(ต่อ) มีค่าคำตอบผิดเกินร้อยละ 50 เห็นได้ชัดเจนว่าผู้เรียนเข้าใจชำนาญกับการใช้คำบุพบท 给(ให้)และคำบุพบท 往(มุ่ง,มุ่งสู่) เป็นอย่างดี และขาดความชำนาญการใช้คำบุพบท 从(จาก), 在(ที่), 跟(กับ)และ 对(ต่อ) ดังนั้นเราจึงสรุปได้ว่าภาษาแม่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่ 2 มากกว่าอิทธิพลจากการเรียนการสอน

Title: An Analysis of Common Errors in Chinese Preposition Usage by Thai High-School Students in Bangkok and Nearby Areas

Researcher: Ms. Praewa Petcherdchoo

Institution: Dhurakijpundit University

Year of Publication: 2010

Publisher: Dhurakijpundit University

Sources: Dhurakijpundit University Research Center

Number of Pages: 49 Pages

Copyright: Dhurakijpundit University

Keyword: Errors Preposition Chinese

Abstract

The purpose of this research is to explain the Chinese preposition form that used by Thai learners. In the other hand, is to analyze the type of that mistake. The Thai learners always use Chinese preposition in 3 types; firstly, put the preposition phrase in front of the sentence; secondly, put preposition phrase in front of verb; the last, put preposition phrase after verb.

In Chinese Language Learn, teachers just told and emphasized the first type and the second type. The last type just used with some kinds of verb. Moreover, the usage of the last type is the same preposition usage in Thai language.

The seven Chinese Prepositions used in this research can be divided into 3 types:

- 1) Put the preposition phrase in front of the sentence(PP+NP+VP), for example:在(at), 从(from),对(for),往(towards),为(for)
- 2) Put preposition phrases in front of verb(NP+PP+VP), that is the common usage of Chinese preposition.
- 3) Put preposition phrases after verb(NP+VP+PP), for example: 给(for), 在(at), 往(towards), used in the same method with Thai language.

The result of the study shows that there are 51.46% of all mistakes. The mistake caused by two reasons:influence of mother language and influence of improper teaching. Mistakes caused by teaching in class stand 22.46%. By the ways, caused by Mother Language is 29% from all of the mistake.

More than 50% of the using of prepositions 给(for) and 往(towards) are correct. On the other hand, the use of 从(from)、在(at)、跟(with)、 and 对(for) have 50% up incorrect, that mean Thai learners keen on the usage of the word 给(for) and 往(towards), but lacked of the usage of the word 从(from), 在(at), 跟(with)and 对(for)

Therefore, we can summarize that the mother language interfere with Thai learner more than teaching in class.

PSU

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยชิ้นนี้สำเร็จลงได้ โดยได้รับความอนุเคราะห์จากบุคคลหลายๆฝ่าย และท่านที่สำคัญที่สุดที่มีส่วนผลักดันงานวิจัยฉบับนี้ให้เกิดขึ้น ได้แก่ รองศาสตราจารย์ ดร.สรชัย พิศาลบุตร และในระหว่างการทำงานวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยยังได้รับคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญด้านต่างๆ ด้านภาษาจีน ขอขอบคุณรองศาสตราจารย์ ดร. พรพรรณ จันทโรนานนท์ ด้านข้อมูลสถิติ ขอขอบคุณอาจารย์ กิตยากร อิศรางกูร ณ อยุธยา อาจารย์ วีรพา ฐานะปรีชญ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ จุลศักดิ์ ชาญณรงค์ ส่วนในด้านข้อมูลนักเรียน ผู้วิจัยได้รับความร่วมมือจากคณาจารย์จากโรงเรียนมัธยมต่างๆ จึงขอขอบคุณอาจารย์โรงเรียนสตรีวิทยา โรงเรียนวัดสุทธิวราราม โรงเรียนวัดราชโอรส โรงเรียนเบญจมราชาลัยและโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า ซึ่งผู้วิจัยได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดีและยังได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัยอีกด้วย

ท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณสมาชิกในครอบครัว และคณาจารย์ในภาคภาษาจีนธุรกิจทุกท่านที่ให้การสนับสนุนและให้กำลังใจในการทำงานวิจัยตลอดมา

แพรวา เพชรเชิดชู
พฤษภาคม 2553

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	(1)
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 บทนำและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
1.3 สมมติฐานการวิจัย	2
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	2
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
1.6 นิยามคำศัพท์	3
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.1 การศึกษาการตำแหน่งของคำบุพบทภาษาจีน 给(ให้)、在(ที่)、从(จาก)、对(ต่อ)、跟(กับ)、往(มุ่ง)、为(เพื่อ) ในหนังสือ 《汉语教程》	4
2.2 แนวคิดของ Wei Tingxin	6
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	11
3.2 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	11
3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล	12
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
4.1 สถานภาพส่วนบุคคล	13
4.2 ลักษณะความผิดพลาดในการใช้บุพบทภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย	14
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	
5.1 ผลการวิจัย	42
5.2 อภิปรายผล	43
5.3 ข้อเสนอแนะการวิจัย	43
บรรณานุกรม	44
ภาคผนวก 1 แบบทดสอบงานวิจัยเรื่องการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทภาษาจีนของนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล	
ประวัติผู้วิจัย	

บทที่ 1

บทนำ

1.1 บทนำและความสำคัญของปัญหา

การเรียนการสอนภาษาจีนกลางในประเทศไทยมีประวัติสืบเนื่องมาอย่างยาวนานและในปี พ.ศ. 2535 กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศให้ภาษาจีนกลางมีสถานะเท่ากับภาษาต่างประเทศอื่นๆ เช่น ภาษาอังกฤษ เป็นต้น ต่อมาในปีพ.ศ. 2540 โรงเรียนต่างๆ ได้เริ่มใช้หลักสูตรภาษาต่างประเทศ (ภาษาจีนกลางและภาษาญี่ปุ่น) จนกระทั่งทบวงมหาวิทยาลัยได้ประกาศให้ภาษาจีนกลางเป็นภาษาต่างประเทศอีกวิชาหนึ่งที่ใช้ในการสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยเมื่อปี พ.ศ. 2541 ด้วยสาเหตุนี้เองที่ทำให้ภาษาจีนเปิดสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกันอย่างกว้างขวาง

ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศจำเป็นต้องกล่าวถึงไวยากรณ์ เนื่องจากแต่ละภาษาจะมีไวยากรณ์เฉพาะตัวเอง ซึ่งอาจจะมีทั้งที่เหมือนกัน คล้ายกันหรือแตกต่างกันไปตามลักษณะเฉพาะของภาษา ในภาษาไทยแม้จะมีลำดับประโยคพื้นฐานเหมือนกันกับภาษาจีนคือ ประกอบขึ้นจากประธานตามด้วยกริยาและอาจตามด้วยกรรม แต่เมื่อเพิ่มส่วนขยายอื่นๆ เข้าไปเช่น คำบุพบทหรือคำวิเศษณ์ ลำดับของคำชนิดต่างๆ ในประโยคของภาษาไทยและภาษาจีนก็จะต่างกันไปในทันที และความแตกต่างนี้เองได้กลายเป็นปัญหาหนึ่งในการเรียนการสอน

ปัญหาในการเรียนการสอนมีมากมายหลายอย่าง ซึ่งปัญหาเรื่องการใช้คำบุพบท เป็นปัญหาที่พบบ่อยที่สุดอย่างหนึ่งในการเรียนการสอนภาษาจีนเบื้องต้น ในหนังสือหลักภาษาจีน(孙 得金;2003:80) ได้จำกัดความคำบุพบทจีนไว้ว่า “คำบุพบทเป็นคำที่ใช้ประกอบหน้าคำนามและคำสรรพนามเพื่อประสมเป็นบุพบทวลี หน้าที่ของบุพบทวลีคือเป็นคำขยายคำกริยา คำคุณศัพท์ เพื่อบอกเป้าหมายของกริยา เวลา สถานที่และวิธีการ เป็นต้น” คำบุพบทที่แตกต่างกันในภาษาจีน ปรากฏได้ใน 3 ตำแหน่ง คือ 1) ตำแหน่งหน้าประธาน 2) ตำแหน่งหลังประธานหรือหน้ากริยา และ 3) ตำแหน่งหลังกริยาหรือกริยาวลี และด้วยเหตุนี้เองที่ทำให้ผู้เรียนชาวไทยมักจะสับสนกับวิธีการใช้คำบุพบทในภาษาจีน การวางคำบุพบทในตำแหน่งที่ต่างกัน จะทำให้ความหมายที่ต้องการสื่อหรือจุดเน้นของประโยคเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย¹ เช่น การใช้บุพบท 在(ที่) ในประโยคต่อไปนี้

1. 他在沙发上躺着。(เขานอนอยู่บนโซฟา)
2. 他躺在沙发上。(เขานอนบนโซฟา)

¹ 魏庭新, 现代汉语介词结构位置的考察及影响其位置的句法、语义因素分析, 北京语言大学, 2004, 18。

จะพบว่าในประโยคที่ 1 บุพบทวลี 在沙发上 มีตำแหน่งหลังประธานหรือหน้ากริยา และในประโยคที่ 2 คำว่า 在沙发上 มีตำแหน่งหลังกริยาหรือกลุ่มคำกริยา บุพบทวลีของทั้ง 2 ประโยคอยู่ในตำแหน่งที่ต่างกัน ทำให้ประโยคทั้ง 2 สื่อความออกมาต่างกัน กล่าวคือ ประโยคที่ 1 จะเน้นอาการกริยา แต่ประโยคที่ 2 เน้นสถานที่ที่ทำการกริยา ดังนั้นจึงต้องกำหนดรูปแบบการใช้กลุ่มคำบุพบทวลีที่ถูกต้องและสามารถสื่อความหมายที่ต้องการได้ชัดเจน

จากตำราที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย 《汉语教程》ของสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยภาษาปักกิ่ง นักเรียนจะได้ศึกษาคำบุพบททั้งสิ้น 7 คำ ได้แก่ 给(ให้)、在(ที่)、从(จาก)、对(ต่อ)、跟(กับ)、往(มุ่ง)、为(เพื่อ)

ข้อผิดพลาดของการใช้บุพบทวลีของผู้เรียนชาวไทยพบได้ใน 4 รูปแบบ คือ การวางผิดตำแหน่งการใช้ผิดคำ การใช้เกินความจำเป็นและการใช้ขาดหายไป โดยรูปแบบที่เกิดขึ้นมากที่สุด คือ การวางบุพบทผิดตำแหน่ง ในจำนวนคำบุพบททั้ง 7 คำข้างต้น มีคำที่มักใช้ผิดตำแหน่งมากเกินร้อยละ 50 ได้แก่คำว่า 给(ให้)、在(ที่)、往(มุ่ง) โดยใช้เป็นบุพบทวลีหลังคำกริยา ซึ่งวิธีใช้แบบนี้กำลังจะสูญหายไปจากภาษาจีนปัจจุบัน²

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษารูปแบบการใช้คำบุพบทของผู้เรียนชาวไทย โดยเฉพาะด้านการวางตำแหน่ง เพื่อวิเคราะห์ความผิดพลาดและสาเหตุที่เกิดขึ้นจากการใช้คำบุพบทภาษาจีนของนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเพื่อประโยชน์ในการเรียนการสอนภาษาจีนในอนาคต

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อให้ทราบถึงรูปแบบคำบุพบทที่ผู้เรียนชาวไทยใช้ในประโยค
2. เพื่อวิเคราะห์ลักษณะความผิดพลาดในการใช้คำบุพบทภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย
3. เพื่อเป็นแนวทางการเรียนการสอนการใช้บุพบทและไวยากรณ์จีนที่ถูกต้อง
4. เพื่อนำความผิดพลาดจากการใช้บุพบทและไวยากรณ์มาเป็นตัวอย่างประกอบเนื้อหาให้วิธีการสอนการใช้คำบุพบท ไวยากรณ์จีนให้มีมีสาระและน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

1.3 สมมติฐานการวิจัย

ผู้เรียนจะใช้บุพบทวลี 3 รูปแบบ ได้แก่

รูปแบบที่ 1 วางบุพบทวลีหน้าประโยค

รูปแบบที่ 2 วางบุพบทวลีหน้ากริยา

รูปแบบที่ 3 วางบุพบทวลีหลังกริยา

คำบุพบทที่ปรากฏในหนังสือ 《汉语教程》 ของสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยภาษาปักกิ่ง ตั้งแต่เล่มที่ 1-3 จะเน้นการใช้บุพบทวลีในแบบที่ 1 และแบบที่ 2 ส่วนการใช้ในแบบที่ 3 จะใช้กับกริยาบางชนิดซึ่งตรงกับการใช้ตามรูปแบบภาษาไทย

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

วิจัยฉบับนี้ จำกัดประชากรสำหรับการทดสอบความรู้ไวยากรณ์เฉพาะผู้เรียนที่ศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ได้ศึกษาภาษาจีนมาแล้วอย่างน้อย 360 ชั่วโมง ภายในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล จำนวน 5 โรงเรียน และคำบุพบทที่นำมาใช้ในงานวิจัยนี้ จะศึกษาเฉพาะคำบุพบทและวิธีการนำไปใช้ที่ปรากฏในหนังสือ 《汉语教程》 ของสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยภาษาปักกิ่ง ตั้งแต่เล่มที่ 1-3 เท่านั้น

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผู้ศึกษาภาษาจีนจะรู้ข้อผิดพลาดและสามารถแต่งประโยคได้ถูกต้อง
2. นำแนวคิดที่ได้ไปใช้ในการปรับปรุงการเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาจีนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น
3. ผู้วิจัยในสาขาที่เกี่ยวข้อง สามารถนำแนวคิดไปใช้ในการดำเนินการวิจัยต่อเนื่องได้

1.6 นิยามคำศัพท์

คำบุพบทในภาษาจีน หมายถึง คำที่ใช้ประกอบหน้าคำนามหรือคำสรรพนามเพื่อประสมเป็นบุพบทวลี

บุพบทวลี หมายถึง วลีที่ทำหน้าที่ขยายคำกริยา คำคุณศัพท์เพื่อบอกเวลา สถานที่หรือวิธีการ เป็นต้น

นักเรียนไทย หมายถึง ผู้เรียนที่มีสัญชาติไทยและศึกษาภาษาจีนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย

ข้อผิดพลาดในการใช้บุพบทวลี หมายถึง การใช้บุพบทวลีไม่ถูกต้องตามตำแหน่ง ตามความหมายหรือเกินความจำเป็น

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หมายถึง ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและมีระดับความรู้ภาษาจีนอย่างน้อย 360 ชั่วโมง

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 การศึกษาตำแหน่งของคำบุพบทภาษาจีน 给(ให้)、为(สำหรับ, ด้วย)、从(จาก)、对(ต่อ)、跟(กับ)、在(ที่)、往(มุ่ง, มุ่งสู่) ในหนังสือ 《汉语教程》

คำบุพบทจัดเป็นคำที่ไม่มีหน้าที่สำคัญทางไวยากรณ์ไม่น้อยกว่าคำหลัก³ ชนิดอื่นๆ ในหนังสือแบบเรียนภาษาจีน 《汉语教程》 ของสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยภาษาปักกิ่ง เล่มที่ 1-3 ได้กล่าวถึงโครงสร้างประโยคที่มีการใช้คำบุพบทวลีทั้ง 7 คำไว้เป็นรูปแบบ “NP+PP+VP” ซึ่งรูปแบบดังกล่าวเป็นรูปแบบพื้นฐาน(典型)ที่เป็นลักษณะเฉพาะของคำบุพบท และเป็นมาตรฐานที่ใช้แสดงถึงความแตกต่างระหว่างคำบุพบทและคำกริยา 孙得金(2003:80) ได้อธิบายเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ของคำบุพบทจีนไว้ 2 เรื่องคือ 1) ตำแหน่งของคำบุพบท และ 2) ตำแหน่งของบุพบทวลีในประโยค

2.1.1 ตำแหน่งคำบุพบท คำบุพบทจีนโดยทั่วไปจะวางหน้าคำนาม/นามวลี หรือคำสรรพนาม/สรรพนามวลี ดังเช่นตัวอย่างต่อไปนี้

-วางหน้าคำนาม

1) 他 <u>跟</u> 朋友去。	(跟+朋友)
2) 他去 <u>跟</u> 朋友。	(กับ+เพื่อน)

-วางหน้าสรรพนาม

3) 我 <u>给</u> 他买笔。	(给+他)
4) 我 <u>给</u> 他买笔。	(ให้+เขา)

จากประโยคตัวอย่าง 1)-4) คำบุพบทจีนจะวางหน้าคำนามหรือคำสรรพนามได้เช่นเดียวกับคำบุพบทไทย

2.1.2 ตำแหน่งของบุพบทวลีในประโยค โดยมากจะวางประจำที่คือ วางไว้หน้าคำกริยา/กริยาวลี แต่เมื่อใช้กับคำกริยาบางคำ สามารถวางหลังบทกริยานั้นๆได้เช่นกัน ตัวอย่างเช่น

-วางหน้าคำกริยาหรือกริยาวลี

³ คำหลัก ได้แก่ คำนาม คำกริยาและคำคุณศัพท์

- 5) 我在家里看书。 (在家里+看)
 6) ฉันอ่านหนังสือที่บ้าน (ที่บ้าน+อ่าน)

ฉัน	อ่าน	หนังสือ	ที่บ้าน
× 我	看	书	在家里

-วางหลังคำกริยา

- 7) 我买给他一本词典。 (买+给他)
 8) ฉันซื้อพจนานุกรมให้เขาหนึ่งเล่ม (ซื้อ+ให้เขา)

ฉัน	ซื้อ	พจนานุกรม	ให้เขา	หนึ่งเล่ม
× 我	买	词典	给他	一本

-วางหน้าประโยค

- 9) 在家里，我看书，他洗衣服。 (在家里+我看书，他洗衣服)
 10) ที่บ้านฉันอ่านหนังสือ เขาซักเสื้อผ้า (ที่บ้าน+ฉันอ่านหนังสือ เขาซักเสื้อผ้า)

ที่บ้าน	ฉัน	อ่าน	หนังสือ	เขา	ซัก	เสื้อผ้า
在家里	我	看	书	他	洗	衣服

จากประโยคตัวอย่าง 5) -10) เมื่อพิจารณาจากวากยสัมพันธ์ของบุพบทวลีในภาษาจีน พบว่าบุพบทวลีในภาษาจีนจะวางได้ทั้งหน้าคำกริยา หลังคำกริยาและหน้าประโยค แต่บุพบทวลีในภาษาไทยจะวางไว้หลังคำกริยาหรือกริยาวลีตำแหน่งเดียว

จากการศึกษาการใช้คำบุพบทและบุพบทวลี สรุปได้โดยหลักคือ ตำแหน่งของคำบุพบทในภาษาจีนและภาษาไทย จะมีวิธีการใช้เหมือนกัน คือ จะวางไว้หน้าคำนามและคำสรรพนาม ส่วนตำแหน่งของบุพบทวลี ในภาษาจีนและภาษาไทยสามารถวางหน้าประโยคได้ แต่จะแตกต่างกันคือ โดยทั่วไปบุพบทวลีภาษาจีนจะวางหน้าคำกริยา แต่ในภาษาไทย มักจะวางไว้หลังคำกริยา

วิธีการใช้บุพบทวลีจีนหลังกริยาวลีนี้ เป็นรูปแบบที่ตรงตามโครงสร้างของภาษาไทย ดังนั้น หากคำกริยาที่ปรากฏในประโยค ไม่สอดคล้องกับคำกริยาดังที่กล่าวข้างต้น จะถือว่าเป็นความผิด

พลาดที่เกิดขึ้นจากอิทธิพลของภาษาแม่ โดยเป็นการยกเอาไวยากรณ์ภาษาแม่หรือภาษาที่ 1 ไปปรับใช้ในภาษาที่ 2 ตัวอย่างความผิดพลาดที่เกิดขึ้น ดังเช่นว่า เมื่อเราต้องการสื่อความหมายว่า “ฉันชอบพูดภาษาจีนกับเพื่อน” ภาษาจีนที่ถูกต้องการใช้ว่า “我喜欢跟朋友说汉语” แต่ผู้เรียนชาวไทยมักใช้ผิดว่า “我喜欢说汉语跟朋友” และเมื่อนำภาษาไทยมาเปรียบเทียบกับภาษาจีนแล้ว ได้ผลดังนี้

我	喜欢	说	汉语	跟朋友
ฉัน	ชอบ	พูด	ภาษาจีน	กับเพื่อน

วิธีการใช้นี้เป็นไปตามลักษณะของไวยากรณ์ภาษาไทย ดังนั้นจึงถือว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากอิทธิพลของภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาแม่ของผู้เรียนนั่นเอง

ดังนั้น มูลเหตุของความผิดพลาดจึงสรุปได้ 2 หัวข้อ คือ สาเหตุจากอิทธิพลของภาษาแม่ และสาเหตุจากการเรียนการสอนภาษาที่ 2 นั่นเอง

2.2 แนวคิดของ Wei Tingxin

ผู้วิจัยได้ยึดถือเอางานวิจัยของ Wei Tingxin (魏庭新, 2004) เป็นทฤษฎีหลักในงานวิจัยครั้งนี้ เนื่องจากงานวิจัยดังกล่าวได้วิจัยเกี่ยวกับตำแหน่งที่ตั้งของคำบุพบทไว้อย่างครอบคลุมและละเอียดลึกซึ้ง กอปรกับเป็นงานวิจัยล่าสุดเกี่ยวกับตำแหน่งของบุพบทวลีในภาษาจีน

จากที่ Wei Tingxin (魏庭新, 2004) ได้วิจัยเกี่ยวกับตำแหน่งของบุพบทภาษาจีนไว้นั้น สรุปได้ดังนี้คือ ตำแหน่งที่ตั้งของบุพบทวลี จะเปลี่ยนไปตามส่วนประกอบต่างๆ อันได้แก่ ความหมาย(语义) โครงสร้าง(句法) และการนำไปประยุกต์ใช้(语用) โดยความหมาย(语义) เป็นส่วนประกอบที่สำคัญที่สุดและเป็นส่วนประกอบที่กำหนดลำดับของคำ(语序)ในประโยค โดยทั่วไปบุพบทวลีจะปรากฏได้ 2 ตำแหน่งคือหน้าประโยคหรือหน้ากริยา เมื่อผู้พูดต้องการสื่อความว่า ประธาน(กำหนดให้เป็น NP) “ฉัน” อยู่ ณ สถานที่แห่งหนึ่ง(กำหนดให้เป็น PP)คือ “在家里 ที่บ้าน” กำลังทำกิจกรรม(กำหนดให้เป็น VP) คือ “看电视 หรือดูโทรทัศน์” หากพิจารณาตามความหมายแล้ว บุพบทวลี “在家里(ที่บ้าน)” สามารถวางได้ทั้งตำแหน่งหน้าประโยคหรือหน้ากริยา เป็น

1) 我在家里看电视。(NP+PP+VP)

2) 在家里, 我看电视。(PP+NP+VP)

หากการสื่อความดังกล่าวต้องการเพิ่มความหมายอื่น โดยเพิ่มส่วนประกอบอื่นเข้าไปในตำแหน่งต่างๆกัน ตำแหน่งของบุพบทวลีจะวางไว้ที่ตำแหน่งหน้ากริยาลิ่วเท่านั้น ซึ่งเป็นดังนี้

เพิ่มคำกาลวิเศษณ์(时间副词) เช่นคำว่า 一直(ตลอด)

3) 我一直在家里看电视。(ฉันดูโทรทัศน์อยู่ที่บ้านตลอด)

เพิ่มคำช่วยกริยา(能愿动词) เช่นคำว่า 想(อยาก)

4) 我想在家里看电视。(ฉันอยากดูโทรทัศน์อยู่ที่บ้าน)

เพิ่มคำประติเศษวิเศษณ์(否定副词) เช่นคำว่า 不(ไม่)

5) 我不在家里看电视。(ฉันไม่ดูโทรทัศน์อยู่ที่บ้าน)

แต่หากการสื่อความดังกล่าวต้องการเพิ่มความหมายซึ่งแสดงด้วยอนุประโยค(分句) คำบุพบทจะวางไว้ที่ตำแหน่งหน้าประโยคเท่านั้น เช่น

6) 在家里, 我看电视, 他洗衣服。(อยู่บ้าน ฉันดูโทรทัศน์ เขาซักผ้า)

จากการสำรวจหนังสือ《汉语教程》ของสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยภาษาปักกิ่ง ซึ่งเป็นหนังสือที่โรงเรียนมัธยมศึกษาส่วนใหญ่ใช้สำหรับการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่ามีคำบุพบททั้งสิ้น 7 คำ ดังนั้นนักเรียนที่ศึกษาภาษาจีนในระดับมัธยม 4-6 จะได้ศึกษาคำบุพบทเป็นอย่างน้อย 7 คำ ได้แก่ 给(ให้)、在(ที่)、从(จาก)、对(ต่อ)、跟(กับ)、往(มุ่ง ,มุ่งสู่)、为(สำหรับ, ด้วย) ทั้งบุพบท 7 คำนี้ สามารถแบ่งได้ 2 ชนิดคือ 1) ชนิดที่กำหนดตำแหน่งไว้นั่นเอง(定位介词) ได้แก่ คำว่า 跟(กับ) และ 2) ชนิดที่ไม่กำหนดตำแหน่งไว้นั่นเอง(不定位介词) ซึ่งในงานวิจัยของ Wei Tingxin ข้างต้น ได้นำเสนอตำแหน่งการใช้คำบุพบททั้ง 7 คำที่พบเห็นได้โดยทั่วไป ดังนี้

ตารางที่ 1) ตารางเปรียบเทียบการใช้คำบุพบทที่ปรากฏในตำแหน่งต่างๆ⁴

คำบุพบท	ตำแหน่งที่ตั้ง		
	หน้าประโยค	หน้ากริยา	หลังกริยา
给(ให้)	×	✓ (91)	✓ (61)
在(ที่)	✓ (99)	✓ (185)	✓ (69)
从(จาก)	✓ (15)	✓ (101)	×
对(ต่อ)	✓ (13)	✓ (58)	×
跟(กับ)	×	✓	×
往(มุ่ง)	✓ (1)	✓ (69)	✓ (61)
为(เพื่อ)	✓ (19)	✓ (112)	×

✓ หมายถึง มีการใช้ในรูปแบบนั้นๆ

× หมายถึง ไม่มีการใช้ในรูปแบบนั้นๆ

⁴ อ้างอิงจาก 魏庭新, 现代汉语介词结构位置的考察及影响其位置的句法、语义因素分析, 北京语言大学, 2004, 9。

จากตารางที่ 1) สรุปได้ว่า คำบุพบททั้ง 7 คำนั้น หากพิจารณาจากตำแหน่งที่ตั้งของคำแล้ว สามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท คือ

- 1) ตำแหน่งหน้าประโยค ได้แก่ 在(ที่)、从(จาก)、对(ต่อ)、往(มุ่ง)、为(สำหรับ, ด้วย)

จากงานวิจัยของ Wei Tingxin(2004) สรุปได้ว่า การใช้ในรูปแบบนี้ มักจะใช้เมื่อในประโยคนั้นๆ แบ่งเป็นอนุประโยค(分句) ดังที่กล่าวไว้ข้างต้น(ดูบทที่ 2 ตอนที่ 2.2) ซึ่งในภาษาไทยก็มีลักษณะการใช้แบบดังกล่าว⁵ โดยมีความหมายเพียงแค่ต้องการเน้นกลุ่มบุพบทเหล่านั้นๆ แต่การใช้รูปแบบข้างต้นนี้ ไม่ใช่รูปแบบที่นิยมใช้กันแพร่หลายทั่วไป โดยมากมักพบจากประโยคภาษาไทยที่ปรากฏคำว่า “ที่” และ “อยู่” เป็นต้น ดังนั้นความผิดพลาดจากการใช้ “ที่” และ “อยู่” หน้าประโยค เราจึงถือได้ว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากภาษาแม่ แต่หากเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำบุพบทอื่นๆ ก็ไม่อาจจะระบุว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่

- 2) ตำแหน่งหน้ากริยา ซึ่งเป็นตำแหน่งปกติของคำบุพบททุกคำ ดังนั้นจึงปรากฏคำบุพบททุกคำ

การใช้ในรูปแบบนี้ เป็นรูปแบบที่ผู้เรียนจะสามารถใช้ได้ก็ต่อเมื่อได้รับการอบรมจากอาจารย์ผู้สอนแล้ว จึงจะสามารถนำไปใช้ได้ถูกต้อง และคำบุพบททุกตัวสามารถวางตำแหน่งนี้ได้หมดทุกตัว

- 3) ตำแหน่งหลังกริยา ได้แก่ 给(ให้)、在(ที่)、往(มุ่ง, มุ่งสู่)

การใช้ในรูปแบบนี้ ในงานวิจัยของ Wei Tingxin(魏庭新, 2004) สรุปได้ว่า การใช้ในรูปแบบนี้ จะใช้ได้ ก็ต่อเมื่อกริยาหลักของประโยคนั้นๆ เป็นกริยาที่มีความหมาย ดังนี้

- 1) “ให้(给予)” + 给 ได้แก่ 传、发、送、卖、还、递、付、赏、寄、嫁、交、分
- 2) “ช่องว่าง(空间)” + 在 ได้แก่ 躺、放
- 3) “เคลื่อนที่(位移)” + 往 ได้แก่ 发、开、飞、寄、跑、迁、伸、送、逃、销、运、押
- 4) “ย้ายตำแหน่ง(转移)” + 向 ได้แก่ 奔、冲、飞、迈、推、走、转

อย่างไรก็ดี แม้ว่าคำบุพบทคำหนึ่งๆ จะปรากฏได้หลายตำแหน่ง ซึ่งนั่นหมายถึงว่าเป็นเพียงแค่ตำแหน่งที่คำบุพบทอาจจะปรากฏขึ้นได้ตามความหมาย(语义)ที่ต้องการสื่อความหมายเท่านั้น มิได้หมายความว่า จะสลับตำแหน่งได้อย่างอิสระโดยความหมายหรือนัยยะมิได้เปลี่ยนแปลง

⁵ ดู นววรรณ พันธุเมธา, ไวยากรณ์ไทย(พิมพ์ครั้งที่ 4),จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2551 หน้า 325

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ภาษาจีนมีอัตราการใช้บุพบทลึกันเป็นจำนวนมาก ดังนั้นการวิจัยที่เกี่ยวกับบุพบทลึก็มีเป็นจำนวนมากด้วยเช่นกัน แต่การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับตำแหน่งที่ตั้งของบุพบทลึมีอยู่ไม่มากนัก โดยมากเป็นงานวิจัยเกี่ยวกับการใช้คำว่า 在(ที่) ซึ่งงานวิจัยเรื่องนี้จะวิจัยไว้อย่างละเอียดและลึกซึ้ง เริ่มต้นตั้งแต่ปีค.ศ.1960 Wang Huan (王还) ได้เสนอผลงานที่เกี่ยวกับการใช้ “在(ที่)+สถานที่” ลงในหนังสือ 《中国语文》 ซึ่งในบทความดังกล่าวได้กล่าวถึงความหมายของ“在(ที่)+สถานที่”โดยที่มีตำแหน่งที่ตั้งแตกต่างกัน ต่อมาในปี 1980 Fan Jiyan (范继淹) ได้เสนอการใช้บุพบทลึ“在(ที่)+สถานที่”ใน 3 ตำแหน่ง โดยกำหนดให้มี 3 รูปแบบ คือ

- 1) PP+NP+VP
- 2) NP+PP+VP
- 3) NP+VP+PP

ซึ่งรูปแบบดังกล่าว ได้ส่งผลถึงงานวิจัยในเวลาต่อมา เช่น งานวิจัยของ Zhu Dexi (朱德熙, 1981) เป็นต้น

ต่อมา นักวิจัยได้หันมาให้ความสนใจถึงปัจจัยที่มีผลต่อตำแหน่งของบุพบทลึ“在(ที่)+สถานที่” ซึ่งมีอยู่หลายปัจจัยด้วยกัน เช่น ปัจจัยของจำนวนพยางค์ในภาคแสดง หรือปัจจัยจากกริยาลึ คือ เมื่อกริยาลึประกอบขึ้นจากคำกริยากับส่วนขยายหลังกริยาและมีกรรมมารองรับแล้วนั้น จะไม่สามารถใช้ “在(ที่)+สถานที่”ตามหลังได้ แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น Wang Yiping (王一平, 1999) ได้แสดงความคิดเห็นว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการกำหนดตำแหน่งที่ตั้งของบุพบทลึในรูปแบบที่ 3 แท้ที่จริงแล้วคือความหมายของกริยานั้นเอง

สำหรับงานวิจัยของสาขาการสอนภาษาจีนให้กับนักศึกษาต่างชาติ ได้มีงานวิจัยที่เกี่ยวกับการใช้คำบุพบทอยู่หลายฉบับ โดยงานวิจัยแต่ละฉบับได้กล่าวถึงความผิดพลาดและปัญหาของการใช้คำบุพบทในตำแหน่งต่างๆที่เกิดขึ้นโดยผู้เรียนต่างชาติ

ในงานวิจัยของ Zhao Kuixin (赵葵欣, 2000) เรื่อง การสำรวจการเรียนรู้และการใช้คำบุพบทในภาษาจีนของนักศึกษาต่างชาติ(留学生学习和使用汉语介词的调查) ได้วิเคราะห์สิ่งที่ผู้เรียนได้ศึกษามาตลอดจนถึงการนำคำบุพบทไปใช้ และได้พบว่าการใช้บุพบทลึ“在(ที่)”หลังคำกริยาเป็นเรื่องยากสำหรับกลุ่มผู้เรียนขั้นต้น

จากงานวิจัยของ Han Rongzhu (韩容洙) เรื่อง การเรียนการสอนเกี่ยวกับการใช้คำบุพบทภาษาจีนให้กับชาวเกาหลี(对韩汉语教学中的介词教学) ที่เป็นการวิจัยจากมุมมองด้านการเรียนภาษาจีนของผู้เรียนชาวเกาหลี สรุปได้ว่า ในกระบวนการเรียนการสอนเรื่องคำบุพบทภาษาจีนและในแบบเรียนภาษาจีน ไม่สามารถอธิบายเพียงคำว่าคำบุพบทใช้ประกอบคำนามกลายเป็น

กริยาวลี และใช้นำหน้ากริยาเท่านั้น การอธิบายข้างต้นยังคงทำให้ผู้เรียนเกิดความผิดพลาดในการนำไปประยุกต์ใช้ เพราะการใช้คำบุพบทภาษาจีนมีหลายรูปแบบ มีทั้งรูปแบบที่จำเพาะตายตัว(强制性) และรูปแบบที่ไม่จำเพาะตายตัว(灵活性)

ส่วนงานวิจัยของ K.Yupin (吴素兰 2007) เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบคำบุพบทภาษาจีนกับคำบุพบทภาษาไทย(从中泰对比看泰国学生汉语常用介词的习得与教学) ได้พิจารณาและวิเคราะห์ปัญหาการใช้คำบุพบท 跟(กับ)、给(ให้)、对(ต่อ)、向(กับ จาก แก่ แต่ ให้ ถึง ต่อ)โดยอาศัยทฤษฎีการเปรียบเทียบ ซึ่งได้ผลสรุปเป็นคำไทยที่มีความหมายสอดคล้องกับภาษาจีนพร้อมทั้งแนะนำวิธีการสอนคำบุพบทภาษาจีน โดยให้ผู้สอนทำความเข้าใจในความหมาย รูปแบบการนำไปใช้และหลักเกณฑ์การนำไปใช้ พร้อมทั้งนำคำนั้นๆ ไปฝึกฝนใช้จริงตามหลักทฤษฎี Cognitive Study(认知语言学)

ดังที่กล่าวมาข้างต้น การศึกษาการใช้คำบุพบทในภาษาจีนเป็นไปอย่างกว้างขวาง โดยศึกษาจากทั้งในตัวภาษาจีนเอง และศึกษาเปรียบเทียบกับภาษาอื่นอีกด้วย อีกทั้งยังศึกษาความผิดพลาดที่เกิดจากการนำคำบุพบทไปใช้โดยผู้เรียนชาวต่างชาติ

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรของงานวิจัยชิ้นนี้คือนักเรียนไทยที่เรียนภาษาจีน แต่เนื่องจากปัจจุบัน บางโรงเรียนได้เริ่มการเรียนการสอนภาษาจีนตั้งแต่ระดับประถม บางโรงเรียนเริ่มการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น บางโรงเรียนเริ่มการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย อีกทั้งการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย สถานศึกษาแต่ละแห่ง โดยมากจะทำการสอนภาษาจีนในหนึ่งภาคการศึกษาอย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 รายวิชาจำนวน 2 คาบ โดยสูงสุดจะทำการสอนสัปดาห์ละ 2 รายวิชา วิชาละ 2 คาบรวมทั้งสิ้นจำนวน 4 คาบ ในส่วนของผู้ที่ได้รับการทดสอบเองอาจมีความรู้ภาษาจีนที่แตกต่างกัน เช่น มีการใช้ภาษาจีนเปรียบเสมือนภาษาที่หนึ่ง หรือเข้าศึกษาภาษาจีนในโรงเรียนที่มีการเรียนการสอนภาษาจีนตั้งแต่ระดับประถม เป็นต้น ดังนั้นเพื่อลดข้อแตกต่างดังกล่าว ผู้วิจัยจึงจำกัดการทดสอบไว้เฉพาะผู้ที่มีสัญชาติไทยและเริ่มศึกษาภาษาจีนในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่ได้รับการสอนจากอาจารย์ทั้งชาวไทย-ชาวจีนรวมระยะเวลาอย่างน้อย 360 ชั่วโมง ผู้วิจัยได้สุ่มเลือกประชากรจำนวนทั้งสิ้น 185 คน จากโรงเรียนจำนวน 5 โรงเรียน ดังนี้

- 1 โรงเรียนสตรีวิทยา
- 2 โรงเรียนวัดสุทธิวราราม
- 3 โรงเรียนวัดราชโอรส
- 4 โรงเรียนเบญจมราชลัลย์
- 5 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า

3.2 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

แบบทดสอบที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการใช้คำบุพบททั้ง 7 คำ โดยคำบุพบททั้ง 7 คำนั้นผู้วิจัยได้รวบรวมมาจากหนังสือ 《汉语教程》 ของสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยภาษาปักกิ่ง ตั้งแต่เล่มที่ 1-3 จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาสร้างแบบสอบถาม เพื่อแจกให้กับนักเรียน ซึ่ง

คำถามในแบบสอบถามจะประกอบด้วยคำถามปลายเปิดและคำถามปลายปิด คำถามประกอบด้วย 3 ส่วน คือ

- ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบคำถาม
- ส่วนที่ 2 แบบทดสอบการใช้คำบุพบท
- ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

3.3 การวิเคราะห์ข้อมูล

แบบสอบถามทั้ง 3 ส่วน มีการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้ คือ

- ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบคำถาม วิเคราะห์หาค่าร้อยละ
- ส่วนที่ 2 แบบทดสอบการใช้คำบุพบท วิเคราะห์หาค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย
- ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

ผู้วิจัยจะใช้วิธีวิจัยแบบปริมาณ สถิติเชิงพรรณนาเพื่ออธิบายผลการสำรวจและอธิบายความผิดพลาดในการใช้คำบุพบทโดยใช้แบบสอบถามประกอบกับการสัมภาษณ์

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทภาษาจีนของนักเรียนไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล” มีวัตถุประสงค์ 2 ประการหลัก คือ (1) เพื่อให้ทราบถึงรูปแบบคำบุพบทที่ผู้เรียนชาวไทยใช้ในประโยค และ (2) เพื่อวิเคราะห์ลักษณะ ความผิดพลาดในการใช้คำบุพบทภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย และได้กำหนดกลุ่มตัวอย่างเพื่อ ตอบสนองวัตถุประสงค์ดังกล่าว ประกอบด้วย โรงเรียน 5 โรงเรียน นักเรียนรวมทั้งสิ้น 185 คน ดังนี้

- 1 โรงเรียนสตรีวิทยา
- 2 โรงเรียนวัดสุทธิวราธรรม
- 3 โรงเรียนวัดราชโอรส
- 4 โรงเรียนเบญจมราชูทิศ
- 5 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า

ดังนั้นจึงแสดงผลการวิเคราะห์เพื่อให้สอดคล้องกับสารดังกล่าวข้างต้นโดยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ประกอบด้วย

- 4.1 สถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม
- 4.2 ลักษณะความผิดพลาดในการใช้คำบุพบทภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย

4.1 สถานภาพส่วนบุคคล

ผลการศึกษาพบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงคิดเป็นร้อยละ 62.7 (จำนวน 116 คน) ในขณะที่เพศชาย คิดเป็นร้อยละ 29.2 (จำนวน 54 คน) โดยมาจากโรงเรียนสตรีวิทยา คิดเป็นร้อยละ 27 รองลงมาคือ โรงเรียนเบญจมราชูทิศ และลำดับต่อมาได้แก่ โรงเรียนวัดสุทธิวราธรรม ซึ่งมีจำนวนเท่ากับโรงเรียนวัดราชโอรส (ร้อยละ 20 และ 18.4 ตามลำดับ) ทั้งนี้กลุ่มตัวอย่างมีระดับ คะแนนภาษาจีนในระดับคะแนน (เกรด) 3 เป็นส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 35.7 รองลงมาคือได้ระดับ คะแนน 4 และ 2 (ร้อยละ 28.1 และ 24.9) ตามลำดับ ดังแสดงในตารางที่ 1

จากข้อมูลดังกล่าวสรุปได้ว่า ผู้เรียนภาษาจีนจากโรงเรียนทั้ง 5 โรงเรียน มีผลการเรียนอยู่ใน เกณฑ์ดีขึ้นไป (เกรด 3-4) ถึงร้อยละ 63.8 ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์พอใช้(เกรด 1-2)ถึงร้อยละ 28.1 ทำให้สันนิษฐานว่ามีผู้เรียนร้อยละ 63.8 จะเข้าใจวิธีการใช้คำบุพบทจีนเป็นอย่างดี

ตารางที่ 1 แสดงสถานภาพส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

สถานภาพส่วนบุคคล		จำนวน (คน)	ร้อยละ
เพศ	ชาย	54	29.2
	หญิง	116	62.7
โรงเรียน	โรงเรียนสตรีวิทยา	50	27.0
	โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า	30	16.2
	โรงเรียนเบญจมราชาลัย	37	20.0
	โรงเรียนวัดสุทธิวราราม	34	18.4
	โรงเรียนวัดราชโอรส	34	18.4
ระดับ คะแนน	1	6	3.2
	2	46	24.9
	3	66	35.7
	4	52	28.1

4.2 ลักษณะความผิดพลาดในการใช้บุพพทภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย

ดังที่กล่าวไว้ในระเบียบวิธีวิจัยในหัวเรื่อง การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพพทภาษาจีนของนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล และสืบเนื่องจากผลการวิเคราะห์ในหัวเรื่อง รูปแบบคำบุพพทที่ผู้เรียนชาวไทยใช้ในประโยค ซึ่งประกอบด้วย (1) การใช้คำบุพพทหน้าประธานหรือหน้าประโยค (2) หลังประธานหรือหน้าคำกริยา และ(3) หลังคำกริยา

จากรูปแบบการใช้คำบุพพทจีนที่กล่าวถึงในบทที่ 2 ตอนที่ 2.1 และจากการสำรวจรูปแบบการใช้คำบุพพทในเมืองต้น พบว่า รูปแบบการใช้คำบุพพทภาษาจีนของนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลนั้น มีอยู่ 3 รูปแบบด้วยกันซึ่งสอดคล้องกับรูปแบบการใช้บุพพทวลีของภาษาจีน (ดูบทที่ 2 ตอนที่ 2.1) แต่ในการใช้คำบุพพทของผู้เรียนก็ยังคงมีความผิดพลาดเกิดขึ้น

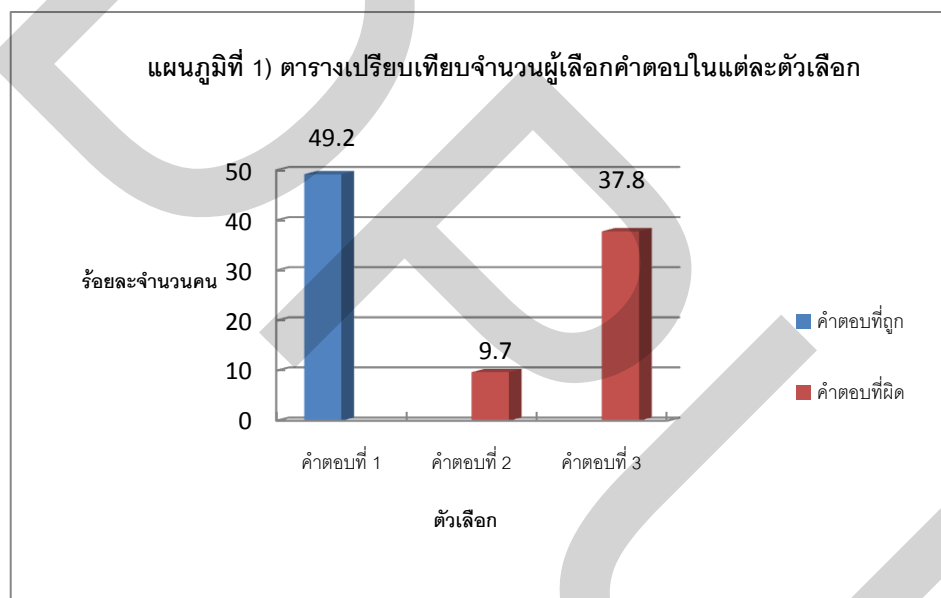
ผู้วิจัยได้จำแนกข้อคำถามจำนวน 14 ข้อ ดังนั้นจึงรายงานลักษณะความผิดพลาดในการใช้บุพพทเป็นรายข้อ ประกอบด้วย

ข้อ 1 他从自行车上摔下来，我赶忙过去把他扶了起来。

เขาล้มลงมาจากรถจักรยาน ฉันรีบเข้าไปพยุงเขาขึ้นมา

การใช้คำบุพบท 从(จาก) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “เขาล้มลงมาจากรถจักรยาน ฉันรีบเข้าไปพยุงเขาขึ้นมา” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกร้อยละ 49.2 (ด้วยคำตอบ 他从自行车上摔下来，我赶忙过去把他扶了起来) ตอบผิดรวมร้อยละ 47.5 ด้วยคำตอบ 从自行车上他摔下来，我赶忙过去把他扶了起来。ร้อยละ 9.7 และ ด้วยประโยค 他摔下来从自行车上，我赶忙过去把他扶了起来。ร้อยละ 37.8 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 1) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

จากงานวิจัยของ Wei Tingxin ได้สรุปตำแหน่งที่ตั้งในประโยคของคำบุพบท 从(จาก) ไว้ว่า สามารถวางไว้หน้าประโยค และหน้ากริยา ได้เพียง 2 ตำแหน่งเท่านั้น บุพบท 从(จาก) ไม่สามารถวางหลังกริยาได้เลย ดังนั้น จากจำนวนร้อยละของคำตอบ มีการใช้คำบุพบท 从(จาก) ผิดอยู่ ร้อยละ 47.5 แบ่งเป็นคำบุพบท 从(จาก) หน้าประโยค ร้อยละ 9.7 และคำบุพบท 从(จาก) หลังกริยาร้อยละ 37.8 จากความผิดพลาดทั้ง 2 รูปแบบ สามารถอธิบายได้ดังนี้

1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำบุพบท 从(จาก) หน้าประโยค แม้ประโยคนี้จะเป็นประโยคความรวมที่บอกเหตุและผล โดยมีประโยคหลักคือ “ฉันรีบเข้าไปพยุงเขาขึ้นมา(我赶忙过去把他扶了起来)” เป็นประโยคบอกผล และมีอนุประโยค คือ “เขาล้มลงมาจากรถจักรยาน(他从自行车上摔下来)” เป็นประโยคบอกเหตุ ทั้งนี้ประโยคดังกล่าวต้องการสื่อความว่า ฉันรีบเข้าไปพยุง

เขาเพราะเขาล้มลงมาจากจักรยาน ข้อความที่ต้องการเน้น คือ “เขา” ไม่ใช่ “จากรถจักรยาน” ประโยคนี้จึงไม่สามารถวางบุพบท “จากรถจักรยาน(从自行车上)” ไว้หน้าประโยคได้ แสดงว่า ผู้เรียนขาดความเข้าใจในทักษะเรื่องการเน้นเนื้อความของประโยค จึงได้นำไปใช้ไม่ถูกต้อง จำนวนร้อยละของความผิดพลาดที่เกิดขึ้นคิดเป็นร้อยละ 9.7 เท่านั้น จัดว่าเป็นจำนวนที่น้อยมากและสาเหตุของความผิดพลาดนี้ถือได้ว่าเป็นจากความสามารถในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนเอง ไม่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของภาษาแม่ ซึ่งผู้เรียนสามารถควบคุมได้โดยการฝึกฝนและเน้นย้ำการใช้ภาษาให้เกิดความชำนาญ ความผิดพลาดนี้ในรูปแบบเช่นนี้ก็จะสามารถลดน้อยลงได้

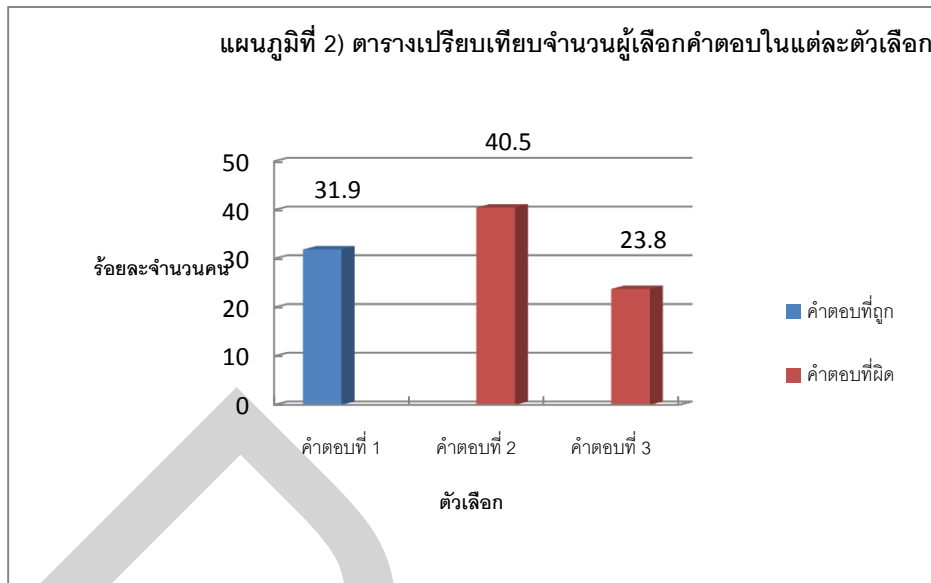
2) ความผิดพลาดที่เกิดการใช้คำบุพบท 从(จาก)หลังกริยา อาจเกิดขึ้นจากความเข้าใจของผู้เรียนเกี่ยวกับโครงสร้างประโยคพื้นฐานในภาษาจีนกับในภาษาไทยว่ามีความคล้ายคลึงกัน ทำให้เกิดการแปลคำศัพท์เป็นภาษาปลายทางแล้วนำมาใช้แทนที่กันเกิดขึ้น ซึ่งอันที่จริงแล้ว ภาษาจีนและภาษาไทยมีการใช้คำบุพบทต่างกัน โดยในภาษาไทยปกติจะวางหลังกริยา ดังนั้นเราจึงไม่อาจหลีกเลี่ยงลักษณะความผิดพลาดในรูปแบบนี้ได้ และความผิดพลาดในลักษณะนี้เป็นความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากอิทธิพลของภาษาแม่ เพราะได้นำคำบุพบท 从(จาก) มาใช้หลังคำกริยา

ข้อ 2 村里传说他叔要从国外回来了。

ในหมู่บ้านลือกันว่าอาของเขาจะกลับมาจากต่างประเทศ

การใช้คำบุพบท คำว่า 从(จาก) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “ในหมู่บ้านลือกันว่าอาของเขาจะกลับมาจากต่างประเทศ” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกร้อยละ 31.9 (ด้วยคำตอบ 村里传说他叔要从国外回来了) ตอบผิดรวมร้อยละ 64.3 ด้วยคำตอบ 村里传说他叔从国外要回来了。 ร้อยละ 40.5 และ ด้วยประโยค 村里传说他叔要回来从国外了。 ร้อยละ 23.8 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 2) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

ข้อทดสอบนี้ เป็นการทดสอบความเข้าใจการใช้คำบุพบท 从(จาก) ร่วมกับคำช่วยกริยา(能愿动词) ในงานวิจัยของ Wei Tingxin ได้กล่าวไว้ว่า เมื่อในประโยคมีคำช่วยกริยา(能愿动词) คำบุพบทวลีจะไม่สามารถเปลี่ยนตำแหน่งได้ จะวางไว้หน้ากริยาหลักของประโยคเท่านั้น ดังนั้น จากประโยคข้อ 2) “ในเมืองว่ากันว่าอาของเขากลับมาจากต่างประเทศ” นี้ คำตอบที่ว่า “村里传说他叔要从国外回来了” จึงเป็นประโยคที่ถูกต้อง จากจำนวนร้อยละของคำตอบ มีการใช้คำบุพบท 从(จาก) ผิดอยู่ร้อยละ 64.3 แบ่งเป็นคำบุพบท 从(จาก) หน้าคำช่วยกริยา(能愿动词) ร้อยละ 40.5 และคำบุพบท 从(จาก) หลังกริยาหลักของประโยค ร้อยละ 23.8 จากความผิดพลาดทั้ง 2 รูปแบบ สามารถอธิบายได้ดังนี้

1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กลุ่มคำบุพบทวลี 从(จาก) หน้าคำช่วยกริยา (能愿动词) เนื่องด้วยในการเรียนการสอนหัวข้อเรื่องคำบุพบทจะกล่าวเพียงแค่ว่า ในภาษาจีนบุพบทวลีจะวางตำแหน่งหน้ากริยาเท่านั้น ดังนั้นผู้เรียนจึงเข้าใจว่า ในประโยคนี้สามารถวางกลุ่มคำบุพบท“从国外(จากต่างประเทศ)”หน้าคำช่วยกริยา(能愿动词) ซึ่งก็คือคำว่า “要(จะ)” ความผิดพลาดในรูปแบบนี้ จึงควรจัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอนเรื่องคำบุพบท และเพื่อป้องกันความผิดพลาดนี้ ในการเรียนการสอนจึงควรชี้แนะผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องการเรียงประโยคเมื่อมีคำช่วยกริยา(能愿动词) อยู่ในประโยค

2) ความผิดพลาดที่เกิดการใช้กลุ่มคำบุพบท 从(จาก) หลังกริยาหลักของประโยค สามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้ดังนี้

×村里	传说	他叔	要	回来	从国外了
ในเมือง	ว่ากันว่า	อาของเขา	จะ	กลับมา	จากต่างประเทศ

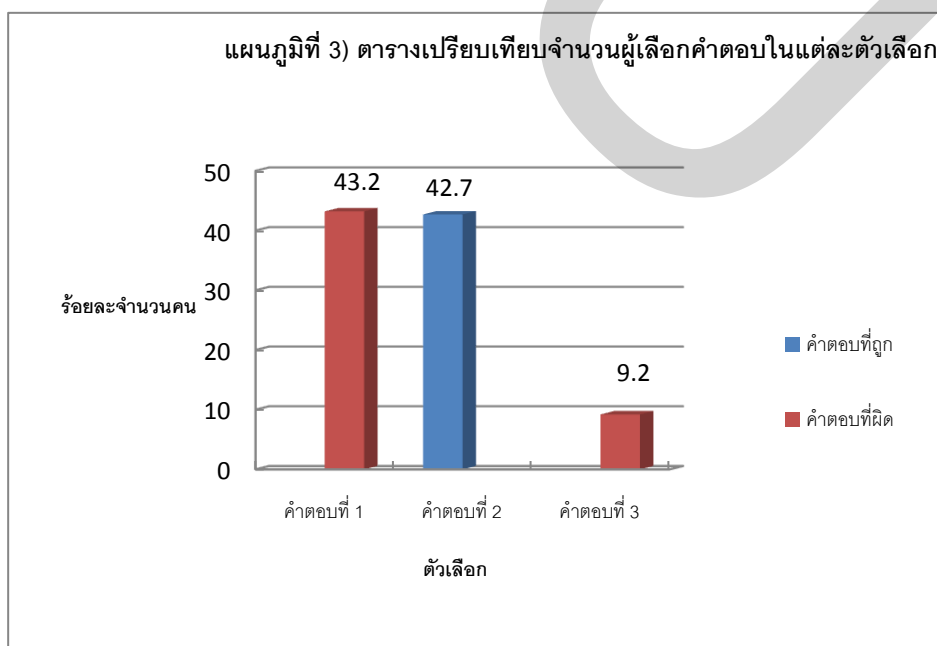
จากการวิเคราะห์รูปประโยค ระหว่างภาษาไทยที่มีสถานะเป็นภาษาแม่ กับภาษาจีนที่มีสถานะเป็นภาษาที่สองของผู้เรียน ทำให้เราสามารถสันนิษฐานได้ว่า ความผิดพลาดในรูปแบบนี้ เกิดขึ้นจากการแปลคำศัพท์แล้วนำมาใช้แทนที่กันตามโครงสร้างของลำดับคำในไวยากรณ์ของภาษาแม่ ทั้งที่จริงแล้ว ภาษาจีนและภาษาไทยมีการใช้คำบุพบทต่างกัน โดยในภาษาไทยปกติจะวางหลังกริยา ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า ความผิดพลาดที่ใช้ 从 (จาก) หลังกริยาหลักของประโยคถือเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่

ข้อ 3 他想在黑板上写几个字。

เขายากเขียนอักษร 2-3 ตัวที่กระดาน

การใช้คำบุพบท คำว่า 在(ที่) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “เขายากเขียนอักษร 2-3 ตัวที่กระดาน” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกต้องร้อยละ 42.7 (ด้วยคำตอบ 他想在黑板上写几个字) ตอบผิดรวมร้อยละ 52.4 ด้วยคำตอบ 他想写几个字在黑板上。 ร้อยละ 43.2 และ ด้วยประโยค 在黑板上他想写几个字。 ร้อยละ 9.2 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 3) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

ข้อทดสอบนี้ เป็นการทดสอบความเข้าใจการใช้กลุ่มคำบุพบท 在(ที่) งานวิจัยของ Wei Tingxin ได้สรุปไว้ว่ากลุ่มคำบุพบท 在(ที่)สามารถวางได้ทั้ง 3 ตำแหน่ง คือ 1) หน้าประโยค 2) หลังประธานหรือหน้ากริยา และ 3) หลังกริยา ประโยคข้อ “เขายากเขียนอักษร 2-3 ตัวที่กระดาน” นี้ ตรงกับคำตอบที่ว่า “他想在黑板上写几个字” ซึ่งเป็นประโยคที่กลุ่มคำบุพบท 在(ที่)วางในตำแหน่งหลังประธานหรือหน้ากริยา ในการเรียนการสอนหัวข้อเรื่องคำบุพบท 在(ที่) ผู้สอนจะเน้นย้ำว่า กลุ่มคำบุพบท 在(ที่) จะวางตำแหน่งหน้ากริยา เพื่อบอกสถานที่และเวลาที่เกิดกริยา จากจำนวนร้อยละของคำตอบ มีการใช้คำบุพบท 在(ที่) ผิดอยู่ ร้อยละ 52.4 ซึ่งเกินกึ่งหนึ่งของจำนวนผู้ตอบแบบทดสอบทั้งหมด โดยแบ่งเป็นคำบุพบท 在(ที่) หน้าประโยค และคำบุพบท 在(ที่) หลังกริยา ร้อยละของคำบุพบท 在(ที่) หลังกริยา มีจำนวนมากกว่าร้อยละของคำบุพบท 在(ที่) หน้าประโยค จากความผิดพลาดทั้ง 2 รูปแบบ สามารถอธิบายได้ดังนี้

1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กลุ่มคำบุพบท 在(ที่) หน้าประโยค ดังที่กล่าวอธิบายในหัวข้อ 2.2 ประโยคที่สามารถแบ่งเป็นอนุประโยค(分句)ได้ กลุ่มคำบุพบท 在(ที่) จึงจะวางไว้ที่ตำแหน่งหน้าประโยคได้ แต่ประโยคนี้ ไม่สามารถแบ่งเป็นอนุประโยค(分句)ได้ และองค์ประกอบในประโยคยังเพิ่มคำช่วยกริยา(能愿动词) เช่นคำว่า 想(อยาก) เข้าไปในประโยค ทำให้ประโยคนี้ไม่สามารถใช้กลุ่มคำบุพบท 在(ที่) หน้าประโยคได้ ทั้งนี้การที่ผู้เรียนได้ตอบคำตอบนี้ จัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอน และเพื่อป้องกันความผิดพลาดนี้ ในการเรียนการสอนจึงควรชี้แนะผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องการเรียงประโยคเมื่อมีคำช่วยกริยา(能愿动词) อยู่ในประโยค จะไม่สามารถใช้กลุ่มคำบุพบท 在(ที่) หน้าประโยคได้

2) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กลุ่มคำบุพบท 在(ที่) หลังกริยา สามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้ว่าดังนี้

×他	想	写几个字	在黑板上
เขา	อยาก	เขียนอักษร 2-3 ตัว	ที่กระดาน

จากการวิเคราะห์รูปประโยค ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีน เราสรุปได้ว่า ความผิดพลาดในรูปแบบนี้ เกิดขึ้นจากการนำไวยากรณ์ของภาษาไทยมาในภาษาจีน ดังนั้นจึงจัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่

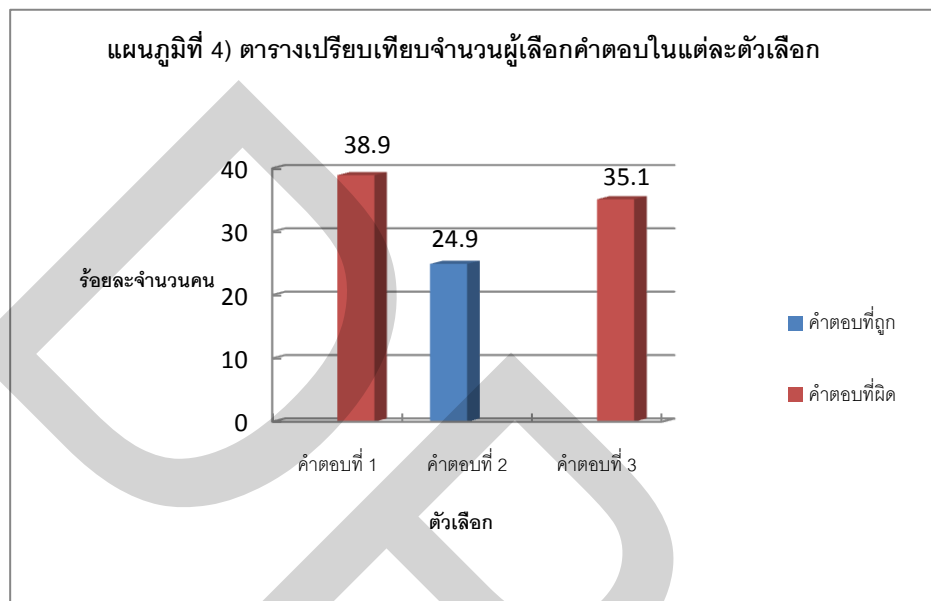
ข้อ 4 他不在家里看电视。

เขาไม่ดูโทรทัศน์ที่บ้าน

การใช้คำบุพบท คำว่า 在(ที่) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “เขาไม่ดูโทรทัศน์ที่บ้าน” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกต้องร้อยละ 24.9 (ด้วยคำตอบ 他不在家里看电视) ตอบผิดรวมร้อยละ 74

ด้วยคำตอบ 他(他)在家里不看电视。 ร้อยละ 38.9 และ ด้วยประโยค 他不看电视在家里。 ร้อยละ 35.1 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 4) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

ข้อทดสอบนี้ เป็นการทดสอบความเข้าใจการใช้กลุ่มคำบุพบท 在(ที่) เพิ่มเติมจากข้อ 3) แต่เป็นที่น่าสนใจที่ร้อยละของคำตอบที่ผิดของข้อ 4) นี้ จะสูงกว่าร้อยละของคำตอบที่ตอบผิดของข้อ 3) อย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งในข้อทดสอบ 4) นี้แตกต่างจากข้อ 3) คือ ได้เพิ่มคำประติเศษวิเศษณ์ (否定副词) ได้แก่ คำว่า 不(ไม่) ในประโยค ซึ่งในการเรียนการสอนเรื่องคำประติเศษวิเศษณ์(否定副词) ผู้สอนมักจะกล่าวเพียงว่า คำประติเศษวิเศษณ์(否定副词) ในภาษาจีนจะวางหน้าคำกริยา ดังนั้นประโยค “เขาไม่ดูโทรทัศน์ที่บ้าน” นี้ ตรงกับคำตอบที่ว่า “他不(不)在家里看电视” ซึ่งเป็นประโยคที่กลุ่มคำบุพบท 在(ที่)วางในตำแหน่งหลังประธานหรือหน้ากริยา มีผู้ตอบถูกเพียงแค่ร้อยละ 24.9 คิดเป็นจำนวนหนึ่งในสี่ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด แต่จำนวนรวม 3 ใน 4 หรือคิดเป็นร้อยละ 74 ของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้ตอบ “他(他)在家里不看电视” คิดเป็นร้อยละ 38.9 เป็นการใช้นำบุพบทหน้าคำประติเศษวิเศษณ์ (否定副词) และตอบ “他不看电视在家里” คิดเป็นร้อยละ 35.1 เป็นการใช้นำบุพบทหลังกริยาหรือหน้าคำประติเศษวิเศษณ์(否定副词) จากความผิดพลาดทั้ง 2 รูปแบบสามารถอธิบายได้ดังนี้

1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กลุ่มคำบุพบท 在(ที่)หน้าคำประติเศษวิเศษณ์(否定副词) ดังที่กล่าวอธิบายในหัวข้อ 2.2 เมื่อเพิ่มคำประติเศษวิเศษณ์ (否定副词) ได้แก่ คำว่า 不(ไม่) เข้าไปในประโยค คำประติเศษวิเศษณ์ (否定副词) จะวางหน้ากลุ่มคำบุพบท หรือในทางกลับกัน กลุ่มคำบุพบ

บท 在(ที่) จะวางหน้าคำประติเศษวิเศษณ์(否定副词)ไม่ได้ ทั้งนี้ผู้สอนสามารถป้องกันความผิดพลาดให้กับผู้เรียนได้โดยชี้แนะผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องการเรียงประโยคที่มีคำประติเศษวิเศษณ์(否定副词)อยู่ในประโยค ซึ่งอาจลดจำนวนความผิดพลาดให้น้อยลงได้

2) ความผิดพลาดที่เกิดการใช้กลุ่มคำบุพบท 在(ที่)หลังกริยา สามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้ตามนี้

× 他 不 看 电视 在家里
เขา ไม่ ดู โทรทัศน์ ที่บ้าน

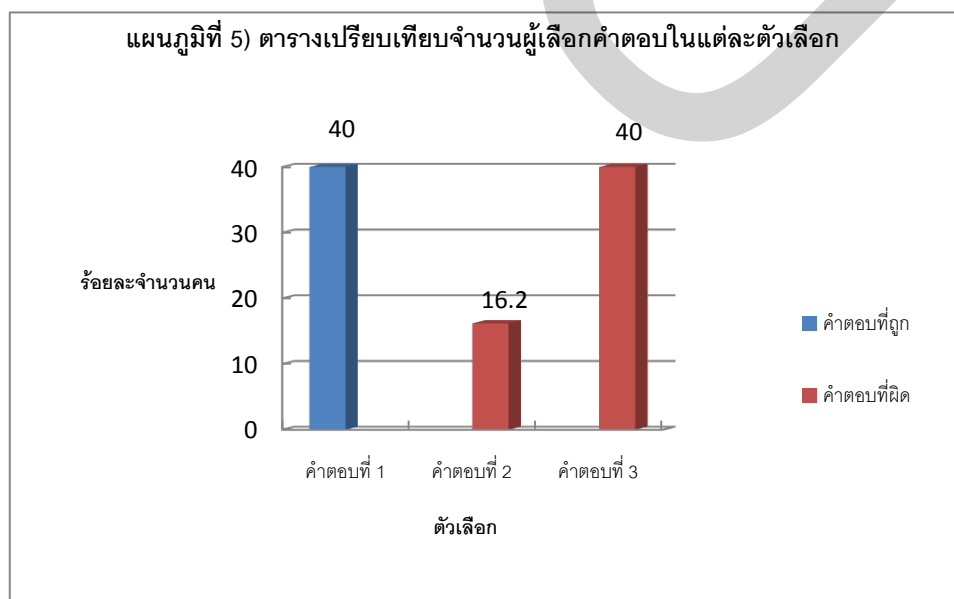
จากการวิเคราะห์รูปประโยค ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีน เราสรุปได้ว่า ความผิดพลาดในรูปแบบนี้ เกิดขึ้นจากการนำไวยากรณ์ของภาษาไทยมาในภาษาจีน ดังนั้นจึงจัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่

ข้อ 5 他跟一个有钱人住在一起。

เขาอาศัยอยู่กับคนรวย

การใช้คำบุพบท คำว่า 跟(กับ) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “เขาอาศัยอยู่กับคนรวย” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกร้อยละ 40.0 (ด้วยคำตอบ 他跟一个有钱人住在一起) ตอบผิดรวมร้อยละ 56.2 ด้วยคำตอบ 跟一个有钱人他住在一起。 ร้อยละ 16.2 และ ด้วยประโยค 他住在一起跟一个有钱人。 ร้อยละ 40.0 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 5) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

จากงานวิจัยของ Wei Tingxin ได้สรุปตำแหน่งที่ตั้งในประโยคของบุพบทวลี 跟 (กับ) ไว้ว่า สามารถวางไว้หน้ากริยาเพียงตำแหน่งเดียวเท่านั้น บุพบทวลี 跟 (กับ) ไม่สามารถวางหลังกริยาหรือหน้าประโยคได้เลย จากจำนวนร้อยละของคำตอบ มีการใช้คำบุพบท 跟 (กับ) ผิดอยู่ ร้อยละ 56.2 แบ่งเป็นคำบุพบท 跟 (กับ) หน้าประโยค ร้อยละ 16.2 และคำบุพบท 跟 (กับ) หลังภาคแสดง ร้อยละ 40 จากความผิดพลาดทั้ง 2 รูปแบบ สามารถอธิบายได้ดังนี้

1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้คำบุพบท 跟 (กับ) หน้าประโยค จากการสัมภาษณ์ผู้ตอบแบบสอบถามได้ความว่า ผู้เรียนมีความเข้าใจว่า กลุ่มคำบุพบทวลีสามารถวางไว้หน้าประโยคหรือหลังประธานได้ไม่มีข้อจำกัดที่แน่นอน โดยที่ความหมายยังคงเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง และด้วยเหตุผลนี้เองที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจที่ผิดพลาด ทำให้เกิดนำคำบุพบท 跟 (กับ) ไปใช้ไม่ถูกต้อง จำนวนร้อยละของความผิดพลาดที่เกิดขึ้นคิดเป็นร้อยละ 16.2 เท่านั้น จัดว่าเป็นจำนวนที่น้อยมาก

สาเหตุของความผิดพลาดนี้ถือได้ว่าเป็นจากความเข้าใจที่ผิดพลาดในการเรียนรู้และการนำภาษาไปประยุกต์ใช้ของผู้เรียนเอง ไม่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของภาษาแม่ ซึ่งผู้เรียนสามารถควบคุมได้โดยการฝึกฝนและเน้นย้ำการใช้ภาษาให้เกิดความชำนาญ ความผิดพลาดนี้ในรูปแบบเช่นนี้ก็จะสามารถลดน้อยลงได้

2) ความผิดพลาดที่เกิดการใช้คำบุพบท 跟 (กับ) หลังกริยาวลี สามารถนำมาเปรียบเทียบได้ดังนี้

×他	住在一起	跟一个有钱人
เขา	อาศัยอยู่	กับคนรวย

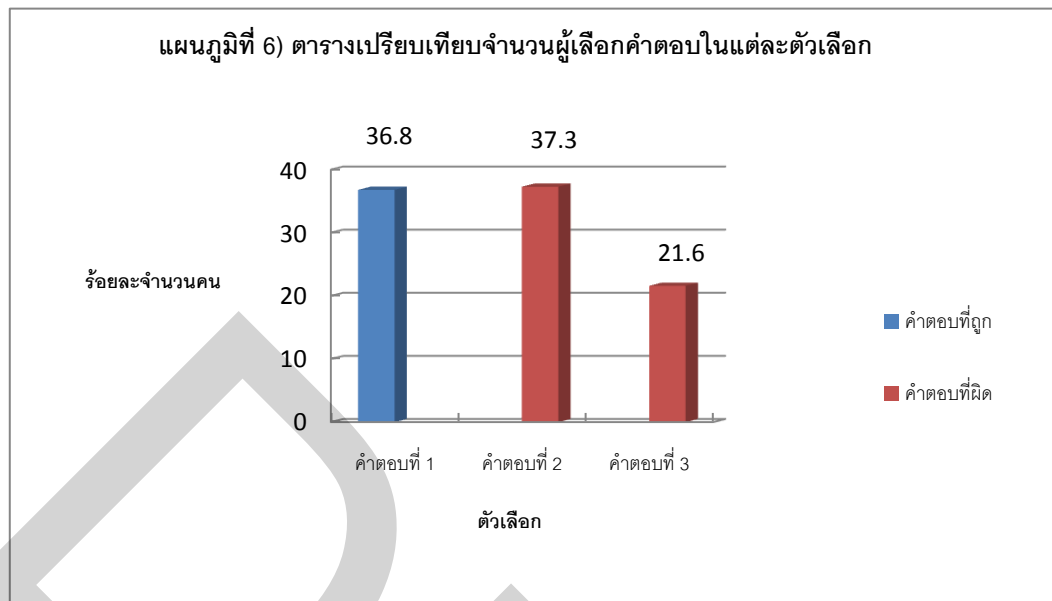
จากการวิเคราะห์รูปประโยค ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีน เราสรุปได้ว่า ความผิดพลาดในรูปแบบนี้ เกิดขึ้นจากการนำไวยากรณ์ของภาษาไทยมาในภาษาจีน ดังนั้นจึงจัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่

ข้อ 6 婚姻大事得跟父母商量。

เรื่องการแต่งงานต้องปรึกษากับคุณพ่อคุณแม่

การใช้คำบุพบท คำว่า 跟(กับ) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “เรื่องการแต่งงานต้องปรึกษากับคุณพ่อคุณแม่” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกร้อยละ 36.8 (ด้วยคำตอบ 婚姻大事得跟父母商量) ตอบผิดรวมร้อยละ 58.9 ด้วยคำตอบ 婚姻大事跟父母得商量。 ร้อยละ 37.3 และด้วยประโยค 婚姻大事得商量跟父母。 ร้อยละ 21.6 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 6) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

ข้อทดสอบนี้ เป็นการทดสอบความเข้าใจการใช้กลุ่มคำบุพบท 跟(กับ) ดังที่ได้กล่าวไว้แล้ว ในเบื้องต้นว่างานวิจัยของ Wei Tingxin ได้สรุปไว้ว่ากลุ่มคำบุพบทวลี 跟(กับ)สามารถวางได้เพียงแค่ หนึ่งตำแหน่ง คือ ตำแหน่งหลังประธานหรือหน้ากริยา ประโยคข้อ “เรื่องการแต่งงานต้องปรึกษากับ คุณพ่อคุณแม่” นี้ ตรงกับคำตอบที่ว่า “婚姻大事得跟父母商量” ซึ่งเป็นประโยคที่กลุ่มคำบุพบท วลี 跟(กับ) วางในตำแหน่งหลังประธานหรือหน้ากริยา ในการเรียนการสอนเรื่อง คำบุพบท 跟(กับ) ผู้สอนจะเน้นย้ำว่า บุพบทวลี 跟(กับ) จะวางตำแหน่งหน้ากริยา จากจำนวนร้อยละของคำตอบ มีการ ใช้คำบุพบท 跟(กับ) ผิดอยู่ ร้อยละ 58.9 ซึ่งเป็นจำนวนที่เกินกึ่งหนึ่งของผู้ตอบแบบทดสอบทั้งหมด โดยแบ่งเป็นกลุ่มคำบุพบท 跟(กับ) หน้าคำกริยาช่วย (能愿动词) และบุพบทวลี 跟(กับ) หลังกริยา ร้อยละของคำบุพบท 跟(กับ) หลังกริยามีจำนวนมากกว่าร้อยละของคำบุพบท 跟(กับ) หน้าประโยค จากความผิดพลาดทั้ง 2 รูปแบบ สามารถอธิบายได้ดังนี้

1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กลุ่มคำบุพบทวลี 跟(กับ) หน้าคำกริยาช่วย (能愿动词) เนื่องจากในการเรียนการสอนเรื่องคำบุพบทได้กล่าวแต่เพียงว่า บุพบทวลีในภาษาจีนสามารถวาง ตำแหน่งหน้ากริยาได้ ดังนั้นผู้เรียนจึงเข้าใจผิดว่า ในประโยคนี้สามารถวางกลุ่มคำบุพบท“跟父母 (กับคุณพ่อคุณแม่)” ไว้หน้าคำกริยาช่วย(能愿动词) ซึ่งก็คือคำว่า “得(ต้อง)” ความผิดพลาดใน รูปแบบนี้ จึงควรจัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอนเรื่องคำบุพบท เพื่อป้องกัน ความผิดพลาดนี้ ในการเรียนการสอนจึงควรชี้แนะผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องการเรียงประโยคเมื่อมีคำกริยา ช่วย(能愿动词) ในประโยค

2) ความผิดพลาดที่เกิดการใช้กลุ่มคำบุพบท 跟(กับ) หลังกริยา สามารถนำมาเปรียบเทียบกัน ได้ดังนี้

× 婚姻大事	得商量	跟父母
เรื่องการแต่งงาน	ต้องปรึกษา	กับคุณพ่อคุณแม่

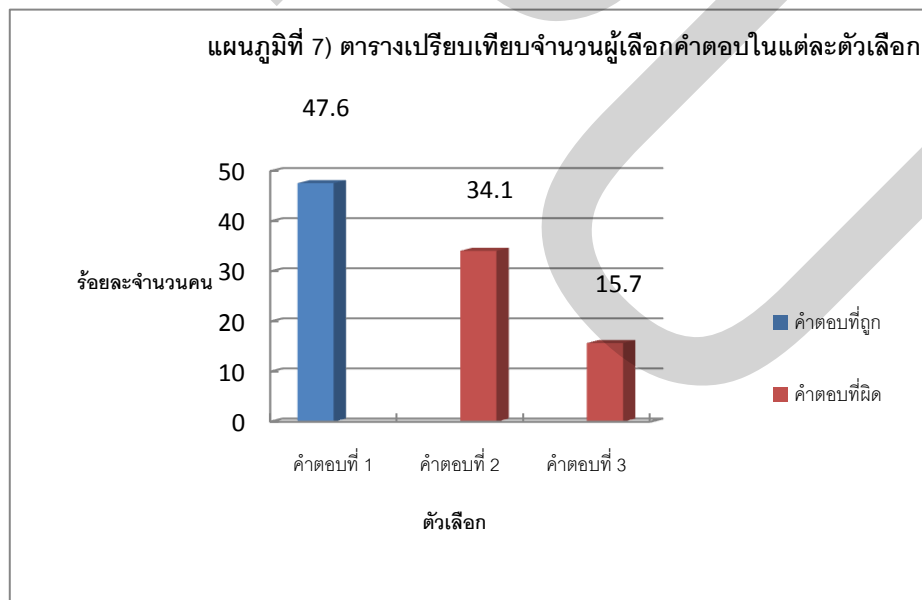
จากการวิเคราะห์รูปประโยค ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีน เราสรุปได้ว่า ความผิดพลาดในรูปแบบนี้ เกิดขึ้นจากการนำไวยากรณ์ของภาษาไทยมาในภาษาจีน ดังนั้นจึงจัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่

ข้อ 7 屋子已经给他们准备好了。

ห้องเตรียมให้พวกเขาเรียบร้อยแล้ว

การใช้คำบุพบท คำว่า 给(ให้) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “ห้องเตรียมให้พวกเขาเรียบร้อยแล้ว” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกร้อยละ 47.6 (ด้วยคำตอบ 屋子已经给他们准备好了) ตอบผิดรวมร้อยละ 49.8 ด้วยคำตอบ 屋子给他们已经准备好了。ร้อยละ 34.1 และด้วยประโยค 屋子已经准备好给他们了。ร้อยละ 15.7 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 7) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

ข้อทดสอบนี้ เป็นการทดสอบความเข้าใจการใช้บุพบทวลี 给(ให้) ดังที่ได้กล่าวไว้ในงานวิจัยของ Wei Tingxin ว่ากลุ่มคำบุพบทวลี 给(ให้)สามารถวางได้เพียง 2 ตำแหน่ง คือ ตำแหน่งหลัง

ประธานหรือหน้ากริยา และตำแหน่งหลังกริยาหรือกลุ่มคำกริยา ประโยคข้อ “ห้องเตรียมให้พวกเขาเรียบร้อยแล้ว” นี้ มีคำตอบที่ตรงกับตำแหน่งหลังประธานหรือหน้ากริยาอยู่ 2 คำตอบ คือ

1) 屋子已经给他们准备好了。

(วางกลุ่มคำบุพบทสี่หน้ากริยา 准备 แต่หลังคำวิเศษณ์ 已经)

2) 屋子给他们已经准备好了。

(วางกลุ่มคำบุพบทสี่หน้ากริยา 准备 และคำวิเศษณ์ 已经)

ซึ่งคำตอบที่ตรงกับประโยคข้อ “ห้องเตรียมให้พวกเขาเรียบร้อยแล้ว” คือคำตอบ 1) ที่ว่า “屋子已经给他们准备好了” หรือคือวางกลุ่มคำบุพบทสี่หน้ากริยา แต่หลังคำวิเศษณ์ ในงานวิจัยของ Wei Tingxin ได้กล่าวว่า เมื่อในประโยคมีคำวิเศษณ์ กลุ่มคำบุพบทสี่จะวางไว้หลังคำวิเศษณ์นั้น ในการเรียนการสอนเรื่อง คำบุพบท 给(ให้) ผู้สอนจะเน้นย้ำว่า กลุ่มคำบุพบทสี่ 给(ให้) จะวางตำแหน่งหน้ากริยา เช่นเดียวกับคำวิเศษณ์ แต่ไม่ได้กล่าวถึงการเรียงลำดับคำวิเศษณ์กับคำบุพบท ซึ่งจากคำตอบที่ได้พบว่าจำนวนร้อยละของคำตอบทั้ง 2 ข้อ มีจำนวนมากใกล้เคียงกัน

จากความผิดพลาดทั้ง 2 รูปแบบ สามารถอธิบายได้ดังนี้

1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กลุ่มคำบุพบทสี่ 给(ให้) หน้ากริยา และคำวิเศษณ์ ดังที่กล่าวข้างต้นว่า ผู้เรียนยังคงสับสนเกี่ยวกับลำดับคำขยายหน้ากริยา ในการเรียนการสอนเรื่องคำบุพบทจะไม่ได้เน้นเกี่ยวกับลำดับคำขยายหน้ากริยา(คำที่วางหน้ากริยาเพื่อขยายกริยา) ทำให้ผู้เรียนเกิดความผิดพลาดในการนำไปใช้ ความผิดพลาดในรูปแบบนี้ จึงควรจัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอน เพื่อป้องกันความผิดพลาดนี้ ในการเรียนการสอนจึงควรชี้แนะผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องการเรียงลำดับคำขยายหน้ากริยาเพื่อลดปริมาณความผิดพลาดที่จะเกิดขึ้น

2) ความผิดพลาดที่เกิดการใช้กลุ่มคำบุพบท 给(ให้) หลังกริยาหรือกลุ่มคำกริยา สามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้ดังนี้

×	屋子	已经准备好	给他们了
	ห้อง	เตรียมเรียบร้อยแล้ว	ให้พวกเขา

จากการวิเคราะห์รูปประโยค ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีน แม้ว่าจะไม่สามารถแปลเทียบได้ตรงตามตำแหน่งของไวยากรณ์ภาษาไทยได้ตรงทุกคำ แต่องค์ประกอบโดยรวมก็ยังคงคล้ายคลึงกับภาษาไทย คือ กลุ่มคำบุพบทสี่ปรากฏหลังกลุ่มคำกริยา ดังนั้นเรายังสามารถสรุปได้ว่า ความผิดพลาดในรูปแบบนี้ เกิดขึ้นจากการนำไวยากรณ์ของภาษาไทยมาในภาษาจีน จึงจัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่

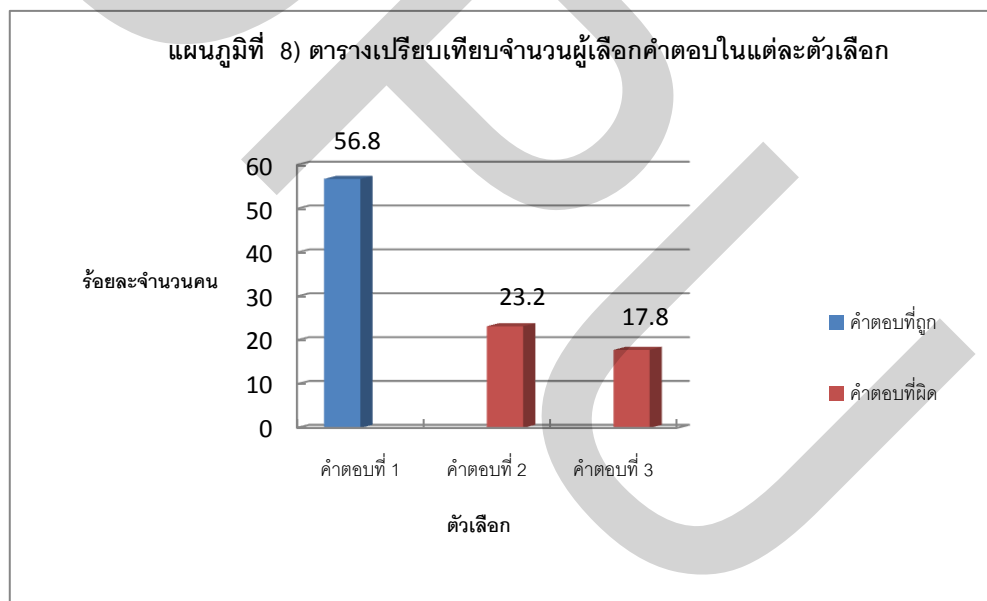
แต่เนื่องจากประโยคข้อ 7) ไม่สามารถแปลเทียบได้ตรงตามตำแหน่งไวยากรณ์ภาษาไทยได้ตรงทุกคำ ทำให้จำนวนผู้ที่เลือกคำตอบนี้มีเพียงแค่ 15.7 เท่านั้น ซึ่งแตกต่างจากจำนวนร้อยละในข้ออื่นๆ

ข้อ 8 小李说作业已经交给陈老师了。

เสี่ยวหลี่บอกว่า การบ้านส่งให้อาจารย์เงินแล้ว

การใช้คำบุพบท คำว่า 给(ให้) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “เสี่ยวหลี่บอกว่า การบ้านส่งให้อาจารย์เงินแล้ว” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกร้อยละ 56.8 (ด้วยคำตอบ 小李说作业已经交给陈老师了) ตอบผิดรวมร้อยละ 41.0 ด้วยคำตอบ 小李说作业给陈老师已经交了。 ร้อยละ 23.2 และ ด้วยประโยค 小李说作业已经给陈老师交了。 ร้อยละ 17.8 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 8) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

ข้อทดสอบนี้ เป็นการทดสอบความเข้าใจการใช้กลุ่มคำบุพบท 给(ให้) ซึ่งจะแตกต่างจากข้อ 7) คือ ในข้อ 8) นี้ได้เพิ่มเงื่อนไขของคำกริยา จากงานวิจัยของ Wei Tingxin กล่าวไว้ว่า คำบุพบท 给(ให้) สามารถวางได้ 2 ตำแหน่ง ได้แก่ ตำแหน่งหลังประธานหรือหน้ากริยา และตำแหน่งหลังกริยาหรือกลุ่มคำกริยา ซึ่งการวางคำบุพบท 给(ให้)ตำแหน่งหลังกริยาหรือกลุ่มคำกริยา จะกระทำได้อีกต่อเมื่อคำกริยาในประโยคนั้นมีความหมาย “ให้(给予)” + 给 ได้แก่ 传、发、送、卖、还、递、付、赏、寄、嫁、交、分 (ดังที่กล่าวไว้ในข้อ 4.2.3) ดังนั้นประโยคข้อ “เสี่ยวหลี่บอกว่า การบ้านส่งให้

อาจารย์เงินแล้ว” นี้ ตรงกับประโยค “小李说作业已经交给陈老师了” คือวางกลุ่มคำบุพบทวลี หลังกริยาหรือกลุ่มคำกริยา แม้ว่าประโยคดังกล่าวจะมีคำวิเศษณ์อยู่ก็ตาม และเมื่อพิจารณาจากรูปประโยคได้ผลดังนี้

小李	说	作业	已经交给	陈老师	了
เสี่ยวหลี่	บอกว่า	การบ้าน	ส่งให้	อาจารย์เงิน	แล้ว

จากการวิเคราะห์รูปประโยค ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีนจะพบว่า คำตอบในข้อนี้มีรูปประโยคตรงกับภาษาไทย และมีผู้ตอบตัวเลือกนี้เกินกว่ากึ่งหนึ่งของผู้ตอบแบบทดสอบทั้งหมด โดยสูงถึงร้อยละ 56.8 ทำให้เราสามารถวิเคราะห์ได้ว่า ผู้เรียนโดยมากยังคงยึดหลักไวยากรณ์ของภาษาแม่เป็นหลักในการเรียนภาษา

ส่วนความผิดพลาดจากทั้ง 2 รูปแบบ คือ

- 1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กลุ่มคำบุพบทวลี 给(ให้) หน้ากริยา แต่หลังคำวิเศษณ์จากประโยค “小李说作业已经给陈老师交了”
- 2) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กลุ่มคำบุพบท 给(ให้) หน้ากลุ่มคำกริยา จากประโยค “小李说作业给陈老师已经交了”

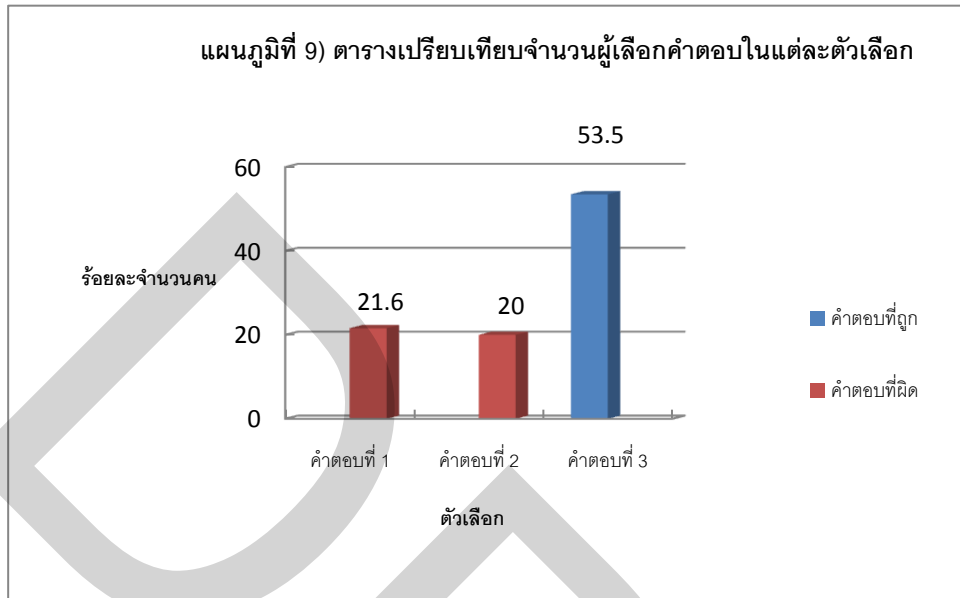
เป็นประโยคที่ผู้วิจัยตั้งขึ้นจากหลักไวยากรณ์ โดยมีสมมติฐานว่า ในการเรียนการสอนเรื่องคำบุพบท หากอธิบายเพียงว่าบุพบทวลีมีตำแหน่งหลังประธานหรือหน้าคำกริยา ก็คงไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะมีผู้เลือกคำตอบ 2 ข้อนี้ โดยคำตอบในข้อ 2) จะมีน้ำหนักมากกว่า หากได้เสริมเนื้อหาเกี่ยวกับลำดับคำขยายหน้ากริยาเข้าไป ก็จะทำให้ผู้เรียนหันมาเลือกคำตอบในข้อ 1) ดังนั้นความผิดพลาดในรูปแบบนี้ จึงควรจัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอน เพื่อป้องกันความผิดพลาดนี้ ในการเรียนการสอนจึงควรเสริมเนื้อหาเกี่ยวกับคำกริยาที่สามารถวางคำบุพบทไว้หลังกริยาได้ เพื่อลดปริมาณความผิดพลาดที่จะเกิดขึ้น

ข้อ 9 这列火车正开往北京。

รถไฟขบวนนี้กำลังขับมุ่งสู่ปักกิ่ง

การใช้คำบุพบท คำว่า 往(มุ่งสู่) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “รถไฟขบวนนี้กำลังขับมุ่งสู่ปักกิ่ง” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกร้อยละ 53.5 (ด้วยคำตอบ 这列火车正开往北京) ตอบผิดรวมร้อยละ 41.6 ด้วยคำตอบ 这列火车正往北京开。 ร้อยละ 21.6 และ ด้วยประโยค 这列火车往北京正开。 ร้อยละ 20.0 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 9) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

ข้อทดสอบนี้ เป็นการทดสอบความเข้าใจการใช้กลุ่มคำบุพบท 往(มุ่งสู่) ในงานวิจัยของ Wei Tingxin กล่าวไว้ว่า คำบุพบท 往(มุ่งสู่) สามารถวางได้ทั้ง 3 ตำแหน่ง ได้แก่ ตำแหน่งหน้าประธาน ตำแหน่งหลังประธานหรือหน้ากริยา และตำแหน่งหลังกริยาหรือกลุ่มคำกริยา ซึ่งการวางคำบุพบท 往(มุ่งสู่)ตำแหน่งหลังกริยาหรือกลุ่มคำกริยา จะกระทำได้อีกต่อเมื่อคำกริยาในประโยคนั้นมีความหมาย “เคลื่อนที่(位移)”+往 ได้แก่ 发、开、飞、寄、跑、迁、伸、送、逃、销、运、押 ดังนั้นประโยคข้อ “รถไฟขบวนนี้กำลังขบวนมุ่งสู่ปักกิ่ง” นี้ ตรงกับประโยค “这列火车正开往北京” คือวางกลุ่มคำบุพบทวลีหลังกริยาหรือกลุ่มคำกริยา แม้ว่าประโยคดังกล่าวจะมีคำวิเศษณ์อยู่ก็ตาม และเมื่อพิจารณาจากรูปประโยคได้ผลดังนี้

这列火车	正	开	往	北京
รถไฟขบวนนี้	กำลัง	ขบวน	มุ่งสู่	ปักกิ่ง

จากการวิเคราะห์รูปประโยค ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีนจะพบว่า คำตอบในข้อนี้มีรูปประโยคตรงกับภาษาไทย และมีผู้ตอบตัวเลือกนี้เกินกว่ากึ่งหนึ่งของผู้ตอบแบบทดสอบทั้งหมด โดยสูงถึงร้อยละ 53.5 ทำให้เราสามารถวิเคราะห์ได้ว่า ผู้เรียนโดยมากยังคงยึดหลักไวยากรณ์ของภาษาแม่เป็นหลักในการเรียนภาษา เช่นเดียวกับแบบทดสอบในข้อ 8)

ส่วนความผิดพลาดจากทั้ง 2 รูปแบบ คือ

1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บุพบท 往(มุ่งสู่) หน้ากริยา แต่หลังคำวิเศษณ์ จากประโยค “这列火车正往北京开”

2) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บุพบท 往(มุ่งสู่) หน้ากลุ่มคำกริยา จากประโยค “这列火车往北京正开”

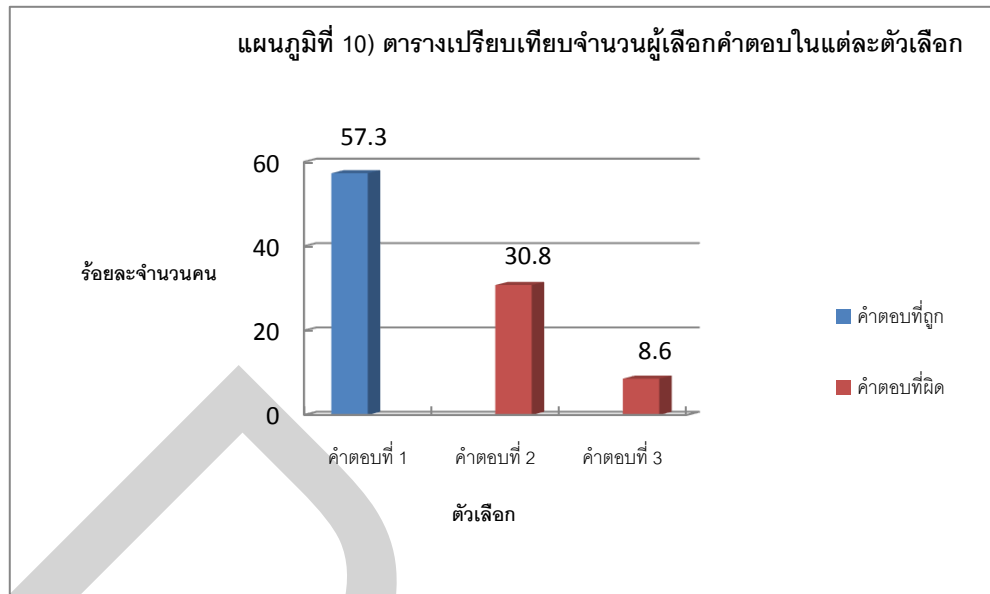
เป็นประโยคที่ผู้วิจัยตั้งขึ้นจากหลักไวยากรณ์ โดยได้สมมติฐานจากการเรียนการสอนเรื่องคำบุพบท กล่าวคือหากในการเรียนการสอนอธิบายแต่เพียงว่ากลุ่มคำบุพบทมีตำแหน่งหลังประธานหรือหน้าคำกริยา ก็คงไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะมีผู้เลือกคำตอบ 2 ข้อนี้ โดยคำตอบในข้อ 2)จะมีน้ำหนักมากกว่า หากได้เสริมเนื้อหาเกี่ยวกับลำดับคำขยายหน้ากริยาเข้าไป ก็จะทำให้ผู้เรียนหันมาเลือกคำตอบในข้อ 1) ดังนั้นความผิดพลาดในรูปแบบนี้ จึงควรจัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอน เพื่อป้องกันความผิดพลาดนี้ ในการเรียนการสอนจึงควรเสริมเนื้อหาเกี่ยวกับคำกริยาที่สามารถวางคำบุพบทไว้หลังกริยาได้ เพื่อลดปริมาณความผิดพลาดที่จะเกิดขึ้น

ข้อ 10 他哥哥现在又开始往北京发展。

พี่ชายเขาตอนนี้เริ่มมุ่งพัฒนาทางปักกิ่ง

การใช้คำบุพบท คำว่า 往(มุ่ง) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “พี่ชายเขาตอนนี้เริ่มมุ่งพัฒนาทางปักกิ่ง” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกร้อยละ 57.3 (ด้วยคำตอบ 他哥哥现在又开始往北京发展) ตอบผิดรวมร้อยละ 39.4 ด้วยคำตอบ 他哥哥现在又开始发展往北京。 ร้อยละ 30.8 และด้วยประโยค 往北京他哥哥现在又开始发展。 ร้อยละ 8.6 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 10) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

ข้อทดสอบนี้ เป็นการทดสอบความเข้าใจการใช้กลุ่มคำบุพบท 往(มุ่ง) ดังที่กล่าวไว้ในประโยคข้อ 9) ว่า คำบุพบท 往(มุ่ง) สามารถวางได้ทั้ง 3 ตำแหน่ง ได้แก่ ตำแหน่งหน้าประธาน ตำแหน่งหลังประธานหรือหน้ากริยา และตำแหน่งหลังกริยาหรือกลุ่มคำกริยา แต่คำกริยาที่ปรากฏในประโยคนี้คือคำว่า “发展”(พัฒนา) ไม่ได้สื่อความหมายถึงการเคลื่อนที่ของสิ่งของ ดังนั้นจึงไม่เข้าพวกกับคำกริยาดังที่กล่าวไว้ในข้อ 2.2 ประโยคข้อ “พี่ชายเขาตอนนี้เริ่มมุ่งพัฒนาทางปักกิ่ง” นี้ ตรงกับประโยค “他哥哥现在又开始往北京发展” คือวางกลุ่มคำบุพบทวลีหน้าคำกริยา และเมื่อพิจารณาจากรูปประโยคได้ผลดังนี้

他哥哥	现在	开始	往北京 发展
พี่ชายเขา	ตอนนี้	เริ่ม	มุ่งพัฒนาทางปักกิ่ง

จากการวิเคราะห์รูปประโยค ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีนจะพบว่า คำตอบในข้อนี้มีรูปประโยคใกล้เคียงกับภาษาไทย และมีผู้ตอบตัวเลือกนี้เกินกว่ากึ่งหนึ่งของผู้ตอบแบบทดสอบทั้งหมด โดยสูงถึงร้อยละ 57.3 ทำให้เราสามารถวิเคราะห์ได้ว่า ผู้เรียนโดยมากยังคงยึดหลักไวยากรณ์ของภาษาแม่เป็นหลักในการเรียนภาษา เช่นเดียวกับแบบทดสอบในข้อ 8)และข้อ 9)

ส่วนความผิดพลาดจากทั้ง 2 รูปแบบ คือ

1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กลุ่มคำบุพบทวลี 往(มุ่ง) หลังกริยา จากประโยค “他哥哥现在又开始发展往北京” เป็นประโยคที่ผู้วิจัยตั้งขึ้นจากหลักไวยากรณ์ โดยได้สมมติฐานจากการเรียนการสอนเรื่องคำบุพบท กล่าวคือหากในการเรียนการสอนไม่ได้อธิบายถึงคำกริยาที่สามารถตาม

ด้วยคำบุพบท 往(มุ่ง)ได้ นั่นก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ผู้เรียนเลือกคำตอบที่ใช้กลุ่มคำบุพบท 往(มุ่ง) หลังกริยา(他哥哥现在又开始发展往北京) จึงควรจัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอน

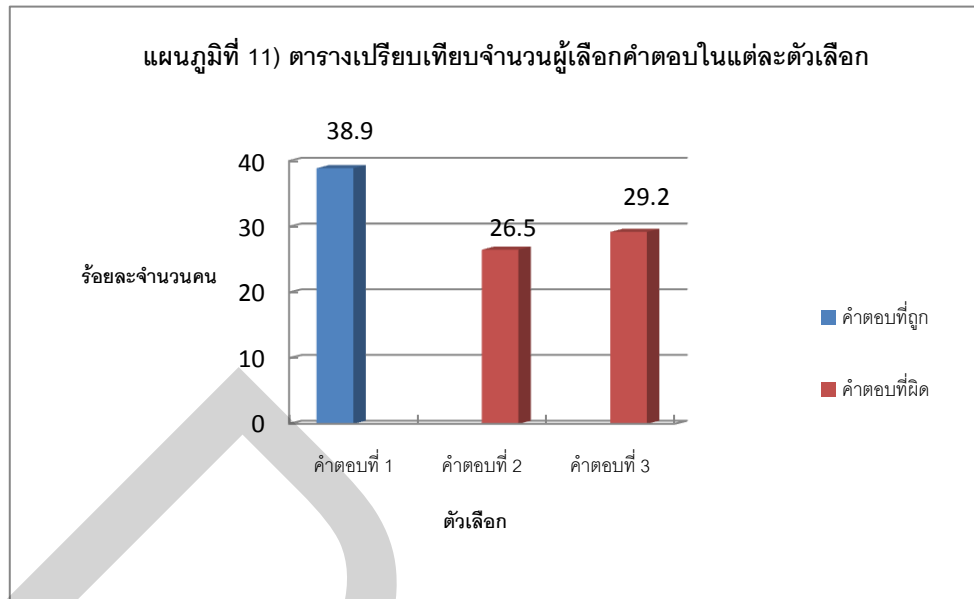
2) ความผิดพลาดที่เกิดการใช้กลุ่มคำบุพบท 往(มุ่ง) หน้าประโยค จากประโยค “往北京他哥哥现在又开始发展” การที่ผู้เรียนเลือกคำตอบ 2) ซึ่งเป็นรูปแบบที่ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานตามผลสรุปงานวิจัยของ Wei Tingxin นั้น เราไม่สามารถอธิบายได้ว่าเกิดขึ้นจากการเรียนการสอน เนื่องจากในการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ยังไม่ปรากฏวิธีการใช้คำบุพบท 往(มุ่ง) หน้าประโยค อีกทั้งการใช้ในรูปแบบนี้แตกต่างจากภาษาไทย ดังนั้นการใช้ในรูปแบบ 2) นี้จึงไม่ได้มีสาเหตุจากการเรียนการสอนหรือจากภาษาไทยเลย แต่หากผู้เรียนได้คำนึงเกี่ยวกับคำนามบอกสถานที่ในภาษาจีนที่สามารถวางไว้หน้าประโยคได้ตามกลวิธีของภาษาจีน และจากวิธีคิดเช่นนี้เองที่ทำให้ผู้เรียนเลือกคำตอบ 2) นี้ เราจึงสรุปได้ว่า เป็นอิทธิพลจากภาษาจีนที่เป็นภาษาที่ 2 ของผู้เรียนเอง(目的语知识负迁移——over-generalization)

ข้อ 11 他们对那位调查的人说他们的看法。

พวกเขาบอกความคิดเห็นของพวกเขาต่อผู้ตรวจสอบคนนั้น

การใช้คำบุพบท คำว่า 对(ต่อ) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “พวกเขาบอกความคิดเห็นของพวกเขาต่อผู้ตรวจสอบคนนั้น” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกร้อยละ 38.9 (ด้วยคำตอบ 他们对那位调查的人说他们的看法) ตอบผิดรวมร้อยละ 55.7 ด้วยคำตอบ 他们说对那位调查的人他们的看法。 ร้อยละ 26.5 และ ด้วยประโยค 他们说他们的看法对那位调查的人。 ร้อยละ 29.2 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 11) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

ข้อทดสอบนี้ เป็นการทดสอบความเข้าใจการใช้กลุ่มคำบุพบท 对(ต่อ) ดังที่ได้กล่าวไว้ในงานวิจัยของ Wei Tingxin ว่ากลุ่มคำบุพบทวลี 对(ต่อ) สามารถวางได้ 2 ตำแหน่ง คือ ตำแหน่งหน้าประธาน และตำแหน่งหลังประธานหรือหน้ากริยา ประโยคข้อ “พวกเขาบอกความคิดเห็นของพวกเขาต่อผู้ตรวจสอบคนนั้น” นี้ ตรงกับประโยค “他们对那位调查的人说他们的看法” หรือคือวางกลุ่มคำบุพบทวลีหลังประธานหรือหน้ากริยา

จากความผิดพลาดทั้ง 2 รูปแบบ สามารถอธิบายได้ดังนี้

- 1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้บุพบทวลี 对(ต่อ) หลังกริยา จากประโยค “他们说对那位调查的人他们的看法”
- 2) ความผิดพลาดที่เกิดการใช้บุพบทวลี 对(ต่อ) หลังกลุ่มคำกริยา จากประโยค “他们说他们的看法对那位调查的人”

สามารถนำมาเปรียบเทียบกันระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยได้ดังนี้

× 他们	说他们的看法	对那位调查的人
พวกเขา	บอกความคิดเห็นของพวกเขา	ต่อผู้ตรวจสอบคนนั้น

จากการวิเคราะห์รูปประโยค พบว่าทั้ง 2 ประโยค เป็นการใช้คำบุพบทวลี 对(ต่อ) หลังกริยา ซึ่งเป็นรูปแบบที่ไม่ปรากฏในภาษาจีน ดังนั้นในการเรียนการสอนก็ไม่กล่าวถึงด้วยเช่นกัน แต่จากจำนวนผู้ตอบแบบทดสอบทั้งหมด พบว่า มีผู้เลือกคำตอบในข้อ 1 และข้อ 2 มากเป็นจำนวนร้อยละ 26.5 และร้อยละ 29.2 ตามลำดับ เราสรุปได้ว่า ความผิดพลาดในรูปแบบตามทั้งข้อ 2 นี้ เกิดขึ้นจาก

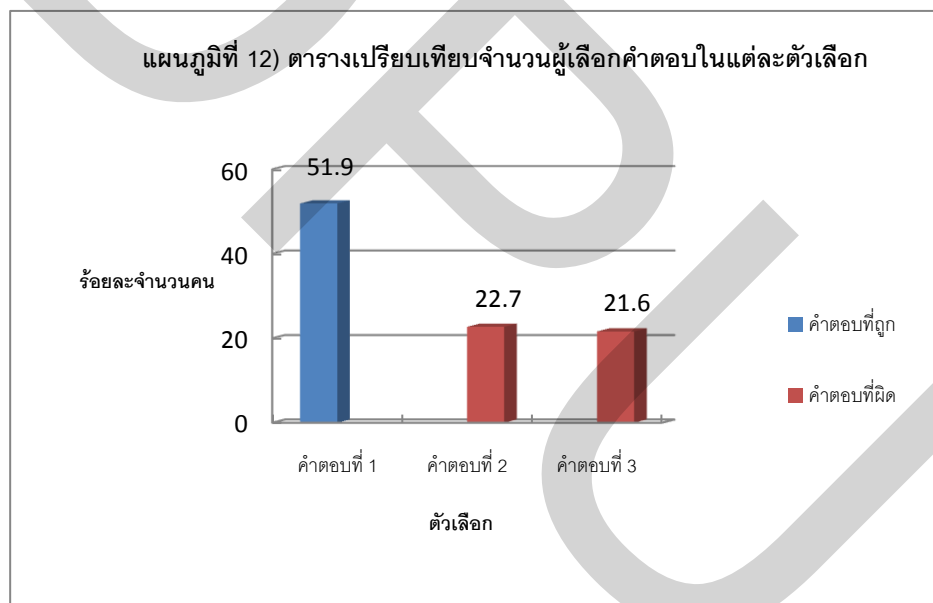
การนำไวยากรณ์ของภาษาไทยมาในภาษาจีน และได้้นำคำบุพบท 对(ต่อ) ไปวางไว้หลังกริยา ดังนั้นจึงถือว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่

ข้อ 12 他对老师不太礼貌。

เขาเสียมารยาทต่ออาจารย์

การใช้คำบุพบท คำว่า 对(ต่อ) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “เขาเสียมารยาทต่ออาจารย์” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกร้อยละ 51.9 (ด้วยคำตอบ 他对老师不太礼貌) ตอบผิดรวมร้อยละ 44.3 ด้วยคำตอบ 他不对老师太礼貌。 ร้อยละ 22.7 และ ด้วยประโยค 他不太礼貌对老师。 ร้อยละ 21.6 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 12) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

ข้อทดสอบนี้ เป็นการทดสอบความเข้าใจการใช้กลุ่มคำบุพบท 对(ต่อ) ดังที่ได้กล่าวไว้ในประโยคข้อ 11 คือกลุ่มคำบุพบท 对(ต่อ) สามารถวางได้ 2 ตำแหน่ง คือ ตำแหน่งหน้าประธาน และตำแหน่งหลังประธาน แต่ในข้อ 12 นี้ มีความแตกต่างจากข้อ 11 คือ ได้เพิ่มคำประติเชวิเศษณ์ (否定副词)ไว้ในประโยค ประโยคที่มีคำประติเชวิเศษณ์ (否定副词)พร้อมกับกลุ่มคำบุพบท 对(ต่อ)จะนำคำประติเชวิเศษณ์ (否定副词) ไว้หน้าคำกริยา มีผลทำให้ประโยคข้อ “เขาเสียมารยาทกับอาจารย์” นี้ มีนัยตรงกับประโยค “他对老师不太礼貌” ในภาษาจีน

ส่วนความผิดพลาดทั้ง 2 รูปแบบ สามารถอธิบายได้ดังนี้

1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กลุ่มคำบุพบท 对(ต่อ) หลังคำวิเศษณ์ จากประโยค “他不~~对~~老师太礼貌” เราไม่สามารถอธิบายได้ว่าการใช้ในลักษณะเช่นนี้ เกิดขึ้นจากการเรียนการสอน เนื่องจากในการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ยังไม่ปรากฏวิธีการใช้คำประติเศษวิเศษณ์ (否定副词) หน้ากลุ่มคำบุพบท 对(ต่อ) อีกทั้งการใช้ในรูปแบบนี้แตกต่างจากภาษาไทย ดังนั้นความผิดพลาดในรูปแบบนี้จึงไม่ได้มีสาเหตุจากการเรียนการสอนหรือจากภาษาไทยเลย แต่หากผู้เรียนได้คำนึงเกี่ยวกับคำประติเศษวิเศษณ์ (否定副词) ในภาษาจีนที่จะต้องวางหน้ากลุ่มคำบุพบท และจากวิธีคิดเช่นนี้เองที่ทำให้ผู้เรียนเลือกคำตอบ 1) นี้ เราจึงสรุปได้ว่า เป็นอิทธิพลจากภาษาจีนที่เป็นภาษาที่ 2 ของผู้เรียนเอง(目的语知识负迁移——over-generalization)

2) ความผิดพลาดที่เกิดการใช้กลุ่มคำบุพบท 对(ต่อ) หลังภาคแสดง จากประโยค “他不太礼貌~~对~~老师”

สามารถนำมาเปรียบเทียบกันระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยได้ดังนี้

×他	不太礼貌	对老师
เขา	เสียมารยาท	ต่ออาจารย์

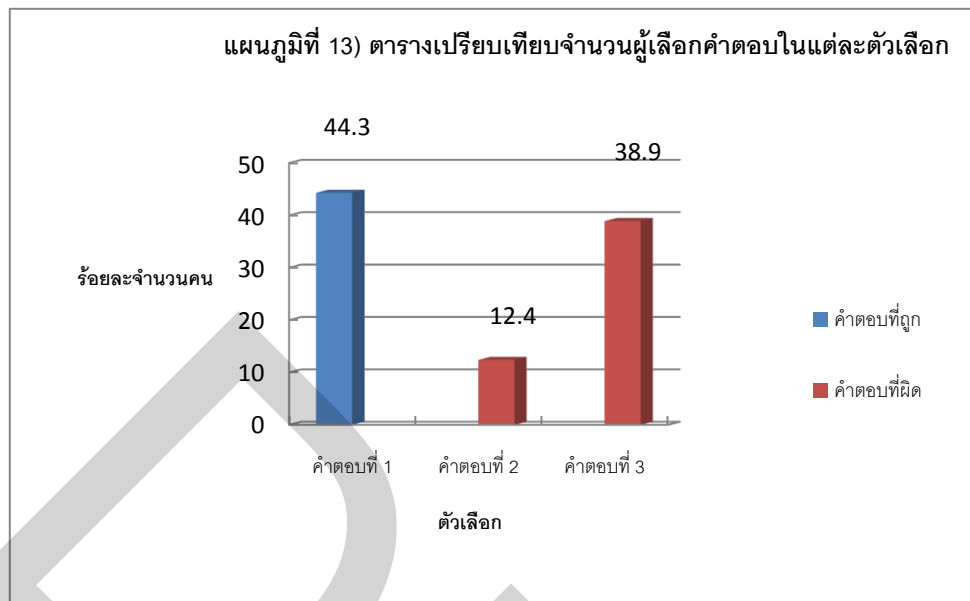
จากการวิเคราะห์รูปประโยค พบว่าทั้ง 2 ประโยค เป็นการใช้คำบุพบท 对(ต่อ) หลังประธานทั้งหมด แต่มีความแตกต่าง คือ รูปแบบประโยคในข้อ 2 เป็นรูปแบบที่ไม่ปรากฏในภาษาจีน ดังนั้นในการเรียนการสอนจึงไม่กล่าวถึง จากจำนวนผู้ตอบแบบทดสอบทั้งหมด พบว่า มีผู้เลือกคำตอบในข้อ 1 และข้อ 2 มากเป็นจำนวนร้อยละ 22.7 และร้อยละ 21.6 ตามลำดับ เราสรุปได้ว่า ความผิดพลาดในรูปแบบตามทั้งข้อ 2 นี้ เกิดขึ้นจากการนำไวยากรณ์ของภาษาไทยมาในภาษาจีน และได้นำคำบุพบท 对(ต่อ) ไปวางไว้หลังกริยา ดังนั้นจึงถือว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่

ข้อ 13 大家为他设宴洗尘。

ทุกคนจัดงานเลี้ยงต้อนรับสำหรับเขา

การใช้คำบุพบท คำว่า 为 (สำหรับ) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “ทุกคนจัดงานเลี้ยงต้อนรับสำหรับเขา” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกร้อยละ 44.3 (ด้วยคำตอบ 大家为他设宴洗尘) ตอบผิดรวมร้อยละ 41.3 ด้วยคำตอบ 大家设宴洗尘为他。 ร้อยละ 38.9 และ ด้วยประโยค 为他 大家设宴洗尘。 ร้อยละ 12.4 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 13) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

ข้อทดสอบนี้ เป็นการทดสอบความเข้าใจการใช้กลุ่มคำบุพบท 为(สำหรับ) ดังที่ได้กล่าวไว้ในงานวิจัยของ Wei Tingxin ว่ากลุ่มคำบุพบท 为(สำหรับ) สามารถวางได้ 2 ตำแหน่ง คือ ตำแหน่งหน้าประธาน และตำแหน่งหลังประธานหรือหน้ากริยา ประโยคข้อ “ทุกคนจัดงานเลี้ยงต้อนรับสำหรับเขา” นี้ ตรงกับประโยค “大家为他设宴洗尘” หรือคือวางกลุ่มคำบุพบทหลังประธานหรือหน้ากริยา

ส่วนความผิดพลาดทั้ง 2 รูปแบบ สามารถอธิบายได้ดังนี้

1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กลุ่มคำบุพบท 为(สำหรับ) หน้าประโยค จากประโยค “为他大家设宴洗尘” ในงานวิจัยของ Wei Tingxin เขียนไว้ว่า “การใช้คำบุพบท 为(สำหรับ) หน้าประโยคจะขึ้นอยู่กับความยาวของกลุ่มคำนามที่วางหลังคำบุพบท หากกลุ่มคำนามนั้นมีความยาวมากจะต้องวางกลุ่มคำบุพบทไว้หน้าประโยค” แต่ประโยค “为他大家设宴洗尘” เป็นคำนาม 1 พยางค์ ไม่มีส่วนขยายใดๆ จึงไม่สามารถวางหน้าประโยคได้ ดังนั้นในการเรียนการสอน ผู้สอนจึงควรเสริมวิธีการใช้กลุ่มคำบุพบทหน้าประโยคเพื่อลดความผิดพลาดที่จะเกิดขึ้น

2) ความผิดพลาดที่เกิดการใช้บุพบท 为(สำหรับ) หลังภาคแสดง จากประโยค “大家设宴洗尘为他”

สามารถนำมาเปรียบเทียบกันระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยได้ดังนี้

× 大家	设宴洗尘	为他
ทุกคน	จัดงานเลี้ยงต้อนรับ	สำหรับเขา

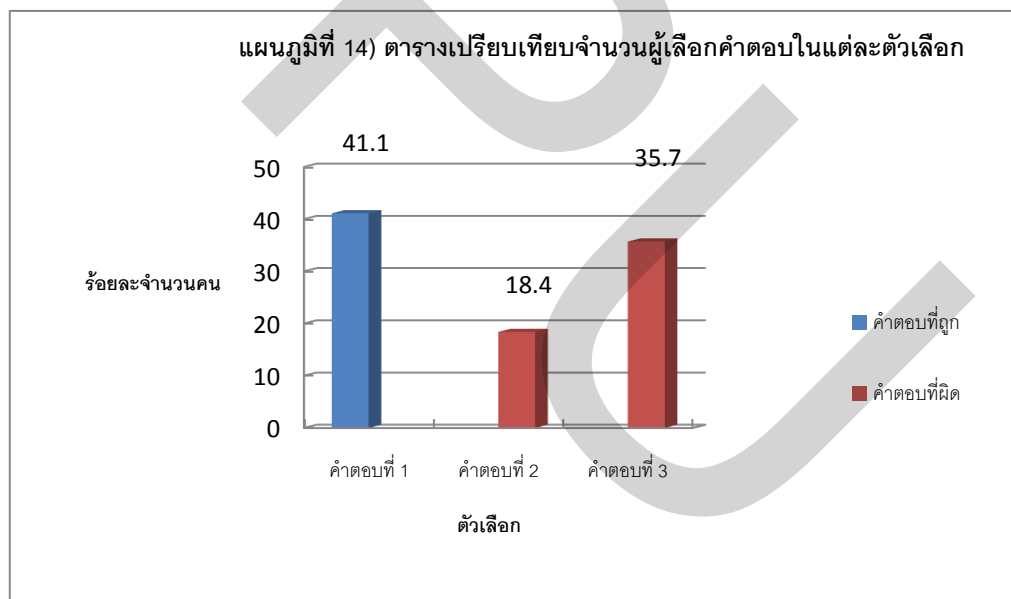
จากการวิเคราะห์รูปประโยค ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีน เราสรุปได้ว่า ความผิดพลาดในรูปแบบนี้ เกิดขึ้นจากการนำไวยากรณ์ของภาษาไทยมาในภาษาจีน ดังนั้นจึงจัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่

ข้อ 14 咱们别为那件小事伤了和气。

พวกเราอย่าทะเลาะกันด้วยเรื่องเล็กๆเรื่องนั้นเลย

การใช้คำบุพบท คำว่า 为(ด้วย) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้ประโยคทดสอบว่า “พวกเราอย่าทะเลาะกันด้วยเรื่องเล็กๆเรื่องนั้นเลย” พบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบถูกร้อยละ 41.1 (ด้วยคำตอบ 咱们别为那件小事伤了和气) ตอบผิดรวมร้อยละ 54.1 ด้วยคำตอบ 为那件小事咱们别伤了和气。 ร้อยละ 18.4 และ ด้วยประโยค 咱们别伤了和气为那件小事。 ร้อยละ 35.7 ตามลำดับ

จากผลการทดสอบข้อ 14) สามารถแสดงกราฟได้ดังนี้

ข้อทดสอบนี้ เป็นการทดสอบความเข้าใจการใช้กลุ่มคำบุพบท 为(ด้วย) ดังที่ได้กล่าวไว้ในประโยคในข้อ 13) ว่าบุพบทวลี 为(ด้วย) สามารถวางได้ 2 ตำแหน่ง คือ ตำแหน่งหน้าประธาน และตำแหน่งหลังประธานหรือหน้ากริยา ประโยคข้อ “พวกเราอย่าทะเลาะกันด้วยเรื่องเล็กๆเรื่องนั้นเลย” นี้ ตรงกับประโยค “咱们别为那件小事伤了和气” หรือคือวางบุพบทวลีหลังประธานหรือหน้ากริยา

ส่วนความผิดพลาดทั้ง 2 รูปแบบ สามารถอธิบายได้ดังนี้

1) ความผิดพลาดที่เกิดจากการใช้กลุ่มคำบุพบท 为(ด้วย) หน้าประโยค จากประโยค “为那件小事咱们别伤了和气” แม้ว่ากลุ่มคำนามที่รองรับคำบุพบทของประโยคนี้ จะยาวถึง 5 พยางค์ แต่ประโยคนี้ก็ไม่สามารถใช้กลุ่มคำบุพบทหน้าประโยคได้ เนื่องจากในงานวิจัยของ Wei Tingxin ยังเขียนเสริมไว้ว่า “เมื่อประโยคมีคำวิเศษณ์มาขยาย กลุ่มคำบุพบทจะต้องวางหลังคำวิเศษณ์นั้นๆ” ซึ่งประโยค “为那件小事咱们别伤了和气” มีคำว่า “别”(อย่า) เป็นคำวิเศษณ์ ดังนั้นจึงไม่สามารถวางกลุ่มคำบุพบทไว้หน้าประโยคได้ ดังนั้นในการเรียนการสอน ผู้สอนจึงควรเสริมหลักการใช้กลุ่มคำบุพบทเมื่อในประโยคมีคำขยายหน้ากริยา ทั้งนี้เพื่อลดปริมาณความผิดพลาดที่จะเกิดขึ้น

2) ความผิดพลาดที่เกิดการใช้บุพบท 为(ด้วย) หลังภาคแสดง จากประโยค “咱们别伤了和气为那件小事”

สามารถนำมาเปรียบเทียบกันระหว่างภาษาจีนกับภาษาไทยได้ดังนี้

× 咱们	别	伤了和气	为那件小事
พวกเรา	อย่า	ทะเลาะกัน	ด้วยเรื่องเล็กๆเรื่องนั้นเลย

จากการวิเคราะห์รูปประโยค ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีน เราสรุปได้ว่า ความผิดพลาดในรูปแบบนี้ เกิดขึ้นจากการนำไวยากรณ์ของภาษาไทยมาในภาษาจีน ดังนั้นจึงจัดว่าเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่

จากการวิเคราะห์ประโยคตั้งแต่ข้อ 1 ถึงข้อ 14 สามารถแสดงลักษณะความผิดพลาดในการใช้บุพบทภาษาจีนในรายชื่อดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงลักษณะความผิดพลาดในการใช้บุพบทภาษาจีนในรายข้อ

ข้อคำถาม	คำตอบ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
1 การใช้บุพบท	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 他从自行车上摔下来，我赶忙过去把他扶了起来。	91	49.2
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 从自行车上他摔下来，我赶忙过去把他扶了起来。	18	9.7
คำว่า 从(จาก)	ตอบผิดด้วยรูปประโยค 他摔下来从自行车上，我赶忙过去把他扶了起来。	70	37.8

ข้อคำถาม	คำตอบ	จำนวน(คน)	ร้อยละ
2 การใช้พบพบ คำว่า 从(จาก)	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 村里传说他叔要从国外回来了。	59	31.9
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 村里传说他叔从国外要回来了。	75	40.5
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 村里传说他叔要回来从国外了。	44	23.8
3 การใช้พบพบ คำว่า 在(ที่)	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 他写了几个字在黑板上。	80	43.2
	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 他在黑板上写了几个字。	79	42.7
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 在黑板上他写了几个字。	17	9.2
4 การใช้พบพบ คำว่า 在(ที่)	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 他在家不看电视。	72	38.9
	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 他不看电视。	46	24.9
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 他不看电视在家里。	65	35.1
5 การใช้พบพบ คำว่า 跟(กับ)	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 他跟一个有钱人住在一起。	74	40.0
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 他住跟一个有钱人在一起。	30	16.2
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 他住在一起跟一个有钱人。	74	40.0
6 การใช้พบพบ คำว่า 跟(กับ)	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 婚姻大事得跟父母商量。	68	36.8
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 婚姻大事跟父母得商量。	69	37.3
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 婚姻大事得商量跟父母。	40	21.6
7 การใช้พบพบ คำว่า 给(ให้)	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 屋子已经给他们准备好了。	88	47.6
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 屋子给他们已经准备好了。	63	34.1
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 屋子已经准备好给他们了。	29	15.7
8 การใช้พบพบ คำว่า 给(ให้)	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 小李说作业已经交给陈老师了。	105	56.8
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 小李说作业给陈老师已经交了。	43	23.2

	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 小李说作业已经给陈老师交了。	33	17.8
9 การใช้บุพบท คำว่า 往(มุ่ง)	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 这列火车正往北京开。	40	21.6
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 这列火车往北京正开。	37	20.0
	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 这列火车正开往北京。	99	53.5
10 การใช้บุพบท คำว่า 往(มุ่ง)	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 他哥哥现在开始往北京发展。	106	57.3
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 他哥哥现在开始发展往北京。	57	30.8
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 往北京他哥哥现在开始发展。	16	8.6
11 การใช้บุพบท คำว่า 对(ต่อ)	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 他们对那位调查的人说他们的看法。	79	38.9
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 他们说对那位调查的人他们的看法。	49	26.5
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 他们说他们的看法对那位调查的人。	54	29.2
12 การใช้บุพบท คำว่า 对(ต่อ)	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 他对老师不太礼貌。	96	51.9
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 他不对老师太礼貌。	42	22.7
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 他不太礼貌对老师。	40	21.6
13 การใช้บุพบท คำว่า 为(เพื่อ)	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 大家为他设宴洗尘。	82	44.3
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 为他大家设宴洗尘。	23	12.4
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 大家设宴洗尘为他。	72	38.9
14 การใช้บุพบท คำว่า 为(เพื่อ)	ตอบถูก ด้วยรูปประโยค 咱们别为那件小事儿伤了和气。	76	41.1
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 为那件小事儿咱们别伤了和气。	34	18.4
	ตอบผิด ด้วยรูปประโยค 咱们别伤了和气为那件小事儿。	66	35.7

ดังนั้นเมื่อพิจารณาโดยรวมจะพบว่ากลุ่มตัวอย่างตอบผิด (ร้อยละ 51.46) มากกว่าตอบถูก (ร้อยละ 44.06) เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายข้อพบว่า ข้อ 1 , 8 , 9 , 10 และ 12 ตอบถูกมากกว่าตอบผิด โดยข้อที่ถูกมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ ข้อ 10, 8 และ 9 ตามลำดับ ข้อที่ผิดมากที่สุด 3 อันดับ ได้แก่ ข้อ 4 , 2 และ 6 ตามลำดับ ดังรายละเอียดที่แสดงในตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงลักษณะความผิดพลาดโดยรวมในการใช้บุพบทภาษาจีน

ข้อ	ร้อยละของการตอบถูก		ร้อยละของการตอบผิด	
1 从(จาก)	40.55	49.2	55.9	47.5
2 从(จาก)		31.9		64.3
3 在(ที่)	33.8	42.7	63.2	52.4
4 在(ที่)		24.9		74.0
5 跟(กับ)	38.4	40.0	57.55	56.2
6 跟(กับ)		36.8		58.9
7 给(ให้)	52.2	47.6	45.4	49.8
8 给(ให้)		56.8		41.0
9 往(มุ่งสู่)	55.4	53.5	40.5	41.6
10 往(มุ่ง)		57.3		39.4
11 对(ต่อ)	45.45	38.9	50	55.7
12 对(ต่อ)		51.9		44.3
13 为(สำหรับ)	42.7	44.3	47.7	41.3
14 为(ด้วย)		41.1		54.1
รวม	44.06		51.46	

จากประโยคทดสอบ 14 ประโยคข้างต้น มีผู้ตอบถูกน้อยกว่าตอบผิด และจากค่าเฉลี่ยร้อยละรวมของการตอบผิดร้อยละ 51.46 วิเคราะห์มูลเหตุของความผิดพลาดได้ 2 หัวข้อใหญ่ๆ คือ 1) ความผิดพลาดที่จากอิทธิพลของภาษาแม่ ความผิดพลาดในรูปแบบนี้ ผู้เรียนจะวางบุพบทหลังคำกริยา ผู้เรียนเลือกคำตอบนี้มากคิดเป็นค่าร้อยละเฉลี่ย 29 จากค่าเฉลี่ยของร้อยละการตอบผิดทั้งหมด (51.46) และ 2) ความผิดพลาดที่จากการเรียนการสอน ทั้งนี้เนื่องจากผู้สอนอาจจะเลย หรือไม่ได้กล่าวถึงข้อจำกัดต่างๆ ของบุพบทที่ใช้กับประโยคที่มีคำวิเศษณ์ คำช่วยกริยา เป็นต้น ผู้เรียนเลือกคำตอบนี้มากคิดเป็นค่าร้อยละเฉลี่ย 22.46 จากค่าเฉลี่ยของร้อยละการตอบผิดทั้งหมด(44.06)

จากตารางที่ 4 ผู้วิจัยยังพบว่า ร้อยละของการตอบถูกของคำว่า 给(ให้)ในข้อ 7 กับข้อ 8 และ 往(มุ่ง,มุ่งสู่)ในข้อ 9 กับข้อ 10 มีค่าคำตอบถูกเกินร้อยละ 50 แต่ร้อยละของการตอบผิดของ 从(จาก) ในข้อ 1 กับข้อ 2 หรือจากคำว่า 在(ที่)ในข้อ 3 กับข้อ 4 หรือจากคำว่า 跟(กับ)ในข้อ 5 กับข้อ 6 และ จากคำว่า 对(ต่อ)ในข้อ 11กับ ข้อ12มีค่าคำตอบผิดเกินร้อยละ 50 เห็นได้ชัดเจนว่าผู้เรียนเข้าใจ ชำนาญกับการใช้คำบุพบท 给(ให้)และคำบุพบท 往(มุ่ง,มุ่งสู่)เป็นอย่างดี คือวางกลุ่มคำบุพบทหลัง กริยาเช่นเดียวกับภาษาแม่ของผู้เรียน และขาดความชำนาญการใช้คำบุพบท 从(จาก), 在(ที่), 跟(กับ) และ 对(ต่อ) ที่โดยมากจะวางกลุ่มคำบุพบทหน้ากริยาตามหลักการทั่วไปที่ใช้ในการเรียนการสอน แต่คำว่า 在(ที่) จะแตกต่างจากคำบุพบทอื่นอีกอย่างหนึ่งที่ชัดเจน คือมีวิธีการใช้ที่หลากหลายนั่นเอง

จากผลการวิจัยที่พบว่า อิทธิพลของภาษาแม่สามารถทำให้ผู้เรียนเกินกึ่งหนึ่งเลือกคำตอบได้ ถูกต้องเมื่อคำตอบที่ถูกต้องในข้อนั้นๆเป็นกลุ่มคำบุพบทวางหลังกริยา ในขณะเดียวกัน อิทธิพล ของภาษาแม่ก็สามารถทำให้ผู้เรียนจำนวนร้อยละ 29 เลือกคำตอบที่ผิดเนื่องจากเลือกคำตอบที่บุพ บทวางหลังกริยา ดังนั้นเราจึงสรุปได้ว่าภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาที่ 2 มากกว่าอิทธิพล จากการเรียนการสอน

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทภาษาจีนของนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล” เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ทราบถึงรูปแบบคำบุพบทที่ผู้เรียนชาวไทยใช้ในประโยค และเพื่อวิเคราะห์ลักษณะความผิดพลาดในการใช้คำบุพบทภาษาจีนของผู้เรียนชาวไทย โดยมีประชากรที่ใช้ในการศึกษาคือ นักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลที่ได้ศึกษาภาษาจีนมาแล้วอย่างน้อย 360 ชั่วโมง ทั้งนี้ได้เลือกกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 5 โรงเรียน ประกอบด้วย โรงเรียนสตรีวิทยา โรงเรียนวัดสุทธิวราราม โรงเรียนวัดราชโอรส โรงเรียนเบญจมราชูทิศและโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า

งานวิจัยชิ้นนี้ เป็นงานวิจัยที่ใช้แบบสอบถาม โดยสร้างแบบสอบถามเป็นแบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับวิธีการใช้คำบุพบทที่ปรากฏในหนังสือ 《汉语教程》 ของสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยภาษาปักกิ่ง ตั้งแต่เล่มที่ 1-3 ซึ่งมีคำบุพบทที่ใช้ในการทดสอบทั้งสิ้น 7 คำ จากนั้นนำคำบุพบทแต่ละคำมาสร้างเป็นข้อคำถามที่เป็นการแปลประโยคคำถามภาษาไทยโดยจัดวางตำแหน่งของบุพบทลีใน 3 รูปแบบที่กันโดยทั่วไป กล่าวคือรูปแบบที่ 1 วางบุพบทลีหน้าประโยค รูปแบบที่ 2 วางบุพบทลีหน้ากริยา และรูปแบบที่ 3 วางบุพบทลีหลังกริยา

ทั้งนี้ เพื่อให้ได้คุณภาพของข้อคำถามที่มีความยากง่ายใกล้เคียงกัน จึงได้ทดสอบในครั้งที่ 1 ซึ่งพบว่า คำบุพบทที่ผู้เรียนตอบถูกมากที่สุด ได้แก่ คำบุพบท 往 (มุ่ง,มุ่งสู่) และคำบุพบทที่ผู้เรียนตอบถูกน้อยที่สุด ได้แก่ คำบุพบท 跟(กับ) เมื่อวิเคราะห์จากตำแหน่งในประโยคแล้วได้ว่า คำบุพบท 往(มุ่ง,มุ่งสู่) มีการใช้เหมือนกับภาษาไทยจึงทำให้ผู้เรียนตอบถูกมากที่สุด ส่วนคำบุพบท 跟(กับ) มีวิธีการใช้ไม่เหมือนกับภาษาไทยจึงมีจำนวนผู้เรียนเลือกตอบน้อย ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงเลือกข้อคำถามที่มีค่าร้อยละของผู้ตอบถูกเกิน 60 แต่ไม่เกินร้อยละ 80 เพื่อทดสอบสมมติฐานดังกล่าวเป็นสำคัญ และได้แสดงผลเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามและรูปแบบวิธีการใช้คำบุพบทภาษาจีนเป็นส่วนประกอบ

5.1 ผลการวิจัย

ผลการวิจัย แบ่งเป็น 2 ส่วนหลัก ได้แก่

ส่วนแรก สถานภาพส่วนบุคคล ในภาพรวมเป็นนักเรียนมัธยมปีที่ 6 ที่ศึกษาภาษาจีนมาแล้วอย่างน้อย 360 ชั่วโมง

ส่วนที่สอง รูปแบบวิธีการใช้คำบุพบทภาษาจีน มีทั้งหมด 3 รูปแบบ คือ 1)หน้าประธานหรือหน้าประโยค 2)หลังประธานหรือหน้าคำกริยา 3)หลังคำกริยา และในทุกข้อคำถามมีผู้เลือกตอบทุกรูปแบบ มีผู้ตอบคำถามถูกต้องมากถึงร้อยละ 44.06 และมีผู้ตอบคำถามผิดมากถึงร้อยละ 51.46

5.2 อภิปรายผล

สำหรับการอภิปรายผลผู้วิจัยได้นำจำนวนร้อยละของการตอบผิดมาวิเคราะห์มูลเหตุของความผิดพลาดในการใช้คำบุพบท แบ่งได้เป็น 1)มูลเหตุจากอิทธิพลของภาษาแม่ และ 2) มูลเหตุจากการเรียนการสอน แม้ว่าผู้เรียนได้ศึกษาภาษาจีนมาแล้วอย่างน้อย 360 ชั่วโมง แต่ก็ยังคงเกิดความผิดพลาดที่มีมูลเหตุมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ซึ่งมีจำนวนร้อยละมากกว่ามูลเหตุที่มาจากการเรียนการสอน โดยร้อยละของการตอบถูกของคำว่า 给(ให้) และ 往(มุ่ง) มีค่าคำตอบถูกเกินร้อยละ 50 แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นร้อยละของการตอบผิดของคำว่า 从(จาก) หรือจากคำว่า 在(ที่) หรือจากคำว่า 跟(กับ) และจากคำว่า 对(ต่อ) มีค่าคำตอบผิดเกินร้อยละ 50 ซึ่งนั่นได้แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนเข้าใจชานาญกับการใช้คำบุพบท 给(ให้)และคำบุพบท 往(มุ่ง)ที่มักจะวางกลุ่มคำบุพบทหลังกริยาเช่นเดียวกับภาษาแม่ของผู้เรียน และขาดความชำนาญการใช้คำบุพบท 从(จาก), 在(ที่), 跟(กับ)และ 对(ต่อ) ที่มักจะวางกลุ่มคำบุพบทหน้ากริยาตามหลักการทั่วไปที่ใช้ในการเรียนการสอน แต่คำว่า 在(ที่) แตกต่างจากคำบุพบทอื่นอีกเรื่องหนึ่งที่ชัดเจน นั่นคือคำว่า 在(ที่)มีวิธีการใช้ที่หลากหลายกว่าคำบุพบทอื่นนั่นเอง

ดังนั้นเราจึงสรุปได้ว่าภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาที่ 2 มากกว่าอิทธิพลจากการเรียนการสอน จากงานวิจัยพบว่า อิทธิพลของภาษาแม่สามารถทำให้ผู้เรียนเกินกึ่งหนึ่งเลือกคำตอบได้ถูกต้องเมื่อคำตอบที่ถูกต้องในข้อนั้นๆเป็นกลุ่มคำบุพบทวางหลังกริยา ในขณะที่เดียวกัน อิทธิพลของภาษาแม่ก็สามารถทำให้ผู้เรียนจำนวนร้อยละ 29 เลือกคำตอบที่ผิดเนื่องจากเลือกคำตอบที่กลุ่มคำบุพบทวางหลังกริยา เช่นเดียวกัน

5.3 ข้อเสนอแนะการวิจัย

จากงานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยพบว่า การศึกษาภาษาจีนเป็นเวลา 360 ชั่วโมงยังไม่สามารถจัดความผิดพลาดที่มีสาเหตุมาจากภาษาแม่ได้ ในงานวิจัยหรือบทความส่วนใหญ่มักจะให้ผู้สอนเน้นย้ำโครงสร้างไวยากรณ์ เพื่อลดปัญหาดังกล่าว ซึ่งก็จะเกิดผลตามมาเป็นข้อผิดพลาดในการเรียนการสอน ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอแนะนำให้ผู้สอนแยกกลุ่มคำบุพบทตามการวางตำแหน่งในประโยค ทั้งนี้ก็เพื่อให้ความผิดพลาดที่มีมูลเหตุจากทั้งอิทธิพลของภาษาแม่และจากการเรียนการสอนนั้นลดปริมาณลงมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

กำชัย ทองหล่อ.หลักภาษาไทย.กรุงเทพมหานคร: รวมสาส์น, 2525.

ประพิณ มโนมัยวิบูลย์. “พัฒนาการของการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย.” วารสารอักษร
ศาสตร์ฉบับภาษาไทย-เทศ: การเรียนการสอน, ฉบับที่ 2(กรกฎาคม-ธันวาคม), 2550:64-82.

อุปกิตศิลปสาร พระยา.หลักภาษาไทย: อักษรวิธี วจิวิภาค วากยสัมพันธ์ จันทรลักษณ์
(พิมพ์ครั้งที่ 13).กรุงเทพมหานคร:ไทยวัฒนาพานิช, 2548.

陈昌来著, 介词与介引功能(คำบุพบทและหน้าที่), 合肥: 安徽教育出版社, 2002。

陈信春, “对+NP”的 “对” 的隐现(คำว่า “dui”ในวลี “dui+NP”), 第七届中国语言学会论文, 1993。

范晓, 介词短语 “给 n” 的语法意义(ความหมายของกลุ่มคำบุพบท gei+n), 汉语学习, 1987, 第 4
期。

房玉清, 实用汉语语法 (修订本) (ไวยากรณ์ภาษาจีน(ฉบับปรับปรุง)), 北京: 北京大学出版社,
2001。

韩容洙, 对韩汉语教学中的介词教学(การเรียนการสอนคำบุพบทสำหรับชาวเกาหลี), 汉语学习,
1998, 第 6 期。

侯学超, 现代汉语虚词词典(พจนานุกรมคำรองในภาษาจีนปัจจุบัน), 北京: 北京大学出版社, 1998。

胡明杨, 基本句式和变式(รูปประโยคพื้นฐานและการเปลี่ยนรูป), 汉语学习, 2000, 第 1 期。

刘珣, 对外汉语教育学引论(ทฤษฎีการเรียนการสอนภาษาจีนสำหรับนักศึกษาต่างชาติ), 北京语言
文化大学出版社, 2000。

齐沪扬, 现代汉语短语(กลุ่มคำในภาษาจีนปัจจุบัน), 上海: 华东师范大学出版社, 2000。

孙德金, 汉语语法教程(แบบเรียนไวยากรณ์ภาษาจีน), 北京: 北京语言大学出版社, 2005。

王一平, 介词短语 “在+处所” 前置、中置、后置的条件和限制(เงื่อนไขและข้อจำกัดของกลุ่มคำบุพ
พบท zai+pl ในตำแหน่งหน้าประโยค กลางประโยคและท้ายประโยค), 语文建设, 1999, 第 5
期。

魏庭新, 现代汉语介词结构位置的考察及影响其位置的句法(การศึกษาตำแหน่งของกลุ่มคำบุพบท
และรูปประโยคที่มีผลกระทบต่อตำแหน่ง), 语义因素分析, 北京语言大学, 2004。

吴素兰, 从中泰对比看泰国学生汉语常用介词的习得与教学(การเปรียบเทียบคำบุพบทไทย-จีน
สำหรับนักเรียนไทยและการเรียนการสอน), 苏州大学, 2007。

杨继洲主编，汉语教程(แบบเรียนภาษาจีนกลาง)，北京: 北京语言大学出版社，2002。

张斌主编，新编现代汉语(แบบเรียนภาษาจีนกลาง)，上海: 复旦大学出版社，2002。

张宜生，现代汉语虚词(คำกริยาในภาษาจีนปัจจุบัน)，上海: 华东师范大学出版社，2000。

张桢，论决定“在 L+VP”或“VP+在 L”的因素(พุดคุยเกี่ยวกับองค์ประกอบของ “zai +L+VP” และ “VP+ zai +L”)，语言教学与研究，1997，第 2 期。

赵葵欣，留学生学习和使用汉语介词的调查(การสำรวจการใช้คำบุพบทจีนของนักศึกษาต่างชาติ)，世界汉语教学，2000，第 2 期。

周小兵，介词的语法性质和介词研究的系统方法(ลักษณะทางไวยากรณ์ของคำบุพบทและระบบวิธีการวิจัย)，中山大学学报，1997，第 3 期。

Nunan,D.(2003) *The Learner-Centred Curriculum: A Study in Second Language Teaching*.
Cambridge:Cambridge University Press.

ภาคผนวก 1

แบบสอบถามเรื่องการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการใช้คำบุพบทภาษาจีนของนักเรียนไทย

ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้ต้องการทดสอบการใช้คำบุพบทของนักเรียนไทยระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล ที่ศึกษาภาษาจีนมาแล้วอย่างน้อย 360 ชั่วโมง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำผลการทดสอบไปวิเคราะห์การใช้คำบุพบทภาษาจีนที่ผิดพลาดในนักเรียนไทย

แบบสอบถามนี้ไม่ระบุชื่อผู้ทำการทดสอบ จึงไม่ส่งผลกระทบต่อผู้ทำการทดสอบ ขอความร่วมมือทำแบบทดสอบด้วยตนเอง ในเวลา **10** นาที

แบบทดสอบนี้ มี 3 ส่วน ได้แก่ คำถามทั่วไป แบบทดสอบการใช้คำบุพบทและข้อเสนอแนะ

ขอขอบคุณสำหรับความร่วมมือในการทำแบบทดสอบ ผลการทดสอบจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยต่อไป

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. โรงเรียน	
2. ครูผู้สอนภาษาจีน (เฉพาะที่ได้เคยศึกษามายภายในโรงเรียน)	
○ ครูไทยเท่านั้น ○ ครูจีนเท่านั้น ○ ครูไทย-จีน	
3. เพศ ○ ชาย ○ หญิง	
4. ระดับคะแนนเฉลี่ยภาษาจีน ○ 1 ○ 2 ○ 3 ○ 4	

ส่วนที่ 2 แบบทดสอบการใช้คำบุพบท

1. เลือกคำตอบที่ถูกต้องเพียงข้อเดียว	
1.1 เขาล้มลงมาจากรถจักรยาน ฉันรีบเข้าไปพยุงเขาขึ้นมา	
○ 他从自行车上摔下来, 我赶忙过去把他扶了起来。	
○ 从自行车上他摔下来, 我赶忙过去把他扶了起来。	
○ 他摔下来从自行车上, 我赶忙过去把他扶了起来。	
1.2 ในหมู่บ้านลือกันว่าอาของเขาจะกลับมาจากต่างประเทศ	
○ 村里传说他叔要从国外回来了。	
○ 村里传说他叔从国外要回来了。	
○ 村里传说他叔要回来从国外了。	
1.3 เขาอยากเขียนอักษร 2-3 ตัวบนกระดาน	
○ 他想写几个字在黑板上。	
○ 他想在黑板上写几个字。	
○ 在黑板上他想写几个字。	
1.4 เขาไม่ดูโทรทัศน์ที่บ้าน	
○ 他在家不看电视。	
○ 他不看电视。	

○他不看电视在家里。	
1.5 เขาอาศัยอยู่กับคนรวย	
○他跟一个有钱人住在一起。	
○跟一个有钱人他住在一起。	
○他住在一起跟一个有钱人。	
1.6 การแต่งงานเป็นเรื่องใหญ่ต้องปรึกษากับคุณพ่อคุณแม่	
○ 婚姻大事得跟父母商量。	
○ 婚姻大事跟父母得商量。	
○ 婚姻大事得商量跟父母。	
1.7 ห้องเตรียมให้พวกเขาเรียบร้อยแล้ว	
○ 屋子已经给他们准备好了。	
○ 屋子给他们已经准备好了。	
○ 屋子已经准备好给他们了。	
1.8 เสียเวลาบอกว่า การบ้านส่งอาจารย์เงินแล้ว	
○ 小李说作业已经交给陈老师了。	
○ 小李说作业给陈老师已经交了。	
○ 小李说作业已经给陈老师交了。	
1.9 รถไฟขบวนนี้กำลังขบวนมุ่งสู่ปักกิ่ง	
○ 这列火车正往北京开。	
○ 这列火车往北京正开。	
○ 这列火车正开往北京。	
1.10 พี่ชายเขาตอนนี้เริ่มมุ่งพัฒนาทางปักกิ่ง	
○ 他哥哥现在开始往北京发展。	
○ 他哥哥现在开始发展往北京。	
○ 往北京他哥哥现在开始发展。	
1.11 พวกเขาบอกความคิดเห็นของพวกเขาต่อผู้ตรวจสอบคนนั้น	
○ 他们对那位调查的人说他们的看法。	
○ 他们说对那位调查的人他们的看法。	
○ 他们说他们的看法对那位调查的人。	
1.12 เขาเสียมารยาทกับอาจารย์	
○ 他对老师不太礼貌。	
○ 他不对老师太礼貌。	
○ 他不太礼貌对老师。	
1.13 ทุกคนจัดงานเลี้ยงต้อนรับสำหรับเขา	
○ 大家为他设宴洗尘。	
○ 为他大家设宴洗尘。	
○ 大家设宴洗尘为他。	

1.14 พวกเราอย่าทะเลาะกันด้วยเรื่องเล็กๆเรื่องนั้นเลย	
○ 咱们别 为 那件小事儿伤了和气。	
○ 为 那件小事儿咱们别伤了和气。	
○ 咱们别伤了和气 为 那件小事儿。	

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่นๆ

DRU

ประวัติผู้วิจัย

แพรวา เพชรเชิดชู (Praewa Petcherdchoo)

คุณวุฒิ M.A (Applied Linguistics)

สาขา Teaching Chinese as a Second Language

มหาวิทยาลัย Nanjing Normal University

ตำแหน่ง รักษาการหัวหน้าภาควิชาภาษาจีนธุรกิจ

คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์

เบอร์ติดต่อภายใน 384 (อาคาร 6 ชั้น 15)